

درد و نه احساسونه

ایم طارق سحر

ته رانغلي انتظار کې مه تر اوسه .....
نه رغېرې مه دلېره لا بېمار یمه تر اوسه

لا په سترگو کېنې مې نم د جدائی دے....
ډیر خوبېرې مه، ژپېرېم، په زار زار یمه تر اوسه

دردونه احساسونه

ایم طارق سحر

ٲول حقونه د مصنف ذی

د کتاب نوم	:	دردونه احساسونه
مصنف	:	ایم طارق سحر
تبصره	:	ډاکټر پرویز مهجور او ډاکټر راج ولی شاه خټک
کمپوزنگ او	:	سن پرنټرز پشاور
د چاپ ځای	:	0345-8363909 0333-9894036
د چاپ نیټه	:	یولسم ستمبر ۲۰۱۳
شمیره	:	۵۰۰
قیمت	:	۲۰۰ روپے

- درک:
- (۱) پښتو څانگه ، پښتو اکیډمی پښتو پوهنتون
  - (۲) گورنمنټ سپکنډری سکول لونډخور مردان
  - (۳) توحید و سنت بک ایجنسی لونډخور بازار مردان

تړون

د مينې، وفا، درد او احساس

په نوم

للم طارق سحر

تبصره او مقدمه

طارق سحر صیب که لوئی شاعر نه دے خو پښتو ادب کښې د شعر په میدان کښې دیو زبردست قلم او احساس څښتن دے.

د دردونه او احساسونو نه مخکښې، د دشت لارې، ژوند یو سراب، یادونه او دردونه، خالی لاسونه، خیالونه او فکرونه د دۀ د شاعرې ژوندی ثبوتونه دی د شاعرانو په صف کښې ښۀ نیغ ولاړې هیڅوک حاسد، د دۀ نوم د شاعرانو د صف نه نشي ویشتلې، ځکه چې شپږ کتابونه لیکل گران کار دے.

د طارق سحر شاعرې که مونږ ولټوو نو اولنو زمانو کښې مجاز طرف ته مائل دے د دۀ د شاعرې سر د مجازی مینې نه انښتې دے مجازی مینه ئې ډیره کړې ده څنگه چې فطرت روړو د مجاز نه حقیقت طرف ته تلې دے طارق سحر د مجاز او حقیقت مینه ښۀ پیژنی او په شعر د دے وینا کوی.

ښاغلی همیش خلیل صیب او د قلم خاوندانو نوم کتاب کښې د طارق سحر تذکره کړې ده.

طارق صیب غزل، نظم، رباعی، قطعه، فرد، مثلث، مخمس، مستزاد او نورو اصنافو باندې ښۀ تجربې کړې دی.

د خوارو ښۀ دنیا، موبائل، سم شه، گرمی، یخنی، د تخت بهائی کنډرات، میره مور، ټول عمر، خلق هر چا کره نه ځی مور به پکښې

نه يو او داسې نور بڼه بڼه نظمو نه د طارق په شاعري دلالت دے.
 هسې د اوږدو خبرو نه هيڅ هم نه جوړېږي طارق سحر صيب يو بڼه
 شاعر دے د دة شاعري د مغز او فلسفې نه هم ډکه ده. د ژوند په هره
 لمحہ او هر څه باندې ئې بڼه نظر دے د ژوند نقاد هم دے.
 طارق صيب څما ډير پخواني ملگري او د ادب يو بڼه باذوق او وينښ
 شاعر دے د ژوند په هره موضوع ئے قلم اوچت کړې ښکاري.
 ډير عمر دې ژوند ۛ وی چي پښتو ادب له څه وړ کړی.

ډاکټر پرويز مهجور خویشکی

پيښور پوهنتون، پاکستان

۱۵ ستمبر ۲۰۱۲

.....★★★.....

”د طارق سحر خبرې“

شاعري يورسمی او بناوتی خيزنه دے او نه د چاپلوسی کار دے چې
د غټو خلقو دې چاپلوسی اوشی او هغه دا ووائی چې فلانې بڼه شاعر
دے، شاعري پخپله ځان بنائی څه چې وی هغه اثر غورزوی دغه زما
شاعري ده د قام او د راتلونکو خلقو په مخکښي دا خپل اثر په خپله
بنائی.

ډاکټر پرويز مهبجور او ډاکټر راج ولی شاه چې د ادب منلی شوی
استاذان دی بڼه بااخلاقه دی او د انسانيت خاطر پکښي څه قدر د ډیر
دے.

ځنې خلق داسې شته چې د دنیا په عهدو او رنگ شرنګ ډیر اوچت
ئی او اکثر د بل انسان منلو ته هم تیار نه وی.
د زړه نه وائیم چې ډاکټر مهبجور صیب او ډاکټر راج ولی شاه صیب
بڼه انسانان دی زما په شاعري وخت په وخت لیکنه کوی او په لنډو
ټکو کښي قام ته بنائی چې څنگه شاعر دے د دوی ډیره ډیره مننه.

طارق سحر لوند خوړ مردان پختونخواه

۳۰ ستمبر ۱۰۱۲ پاکستان

***

الله! الله! الله!

بنه ده بنه ده چي خالق د کائناتو

بنه ده بنه ده چي خالق د موجوداتو

گني خلق فرعونان دي

گني خلق، خدايان دي

تامني د سره نه، چي دا انسان دي

تامني د سره نه، چي مسلمان دي

بنه ده بنه ده چي خالق ئي

بنه ده بنه ده چي رازق ئي

خلق خان رازقان گنري

خلق خان مالکان گنري

بنه ده بنه ده چي نظام د تا په لاس دے

بنه ده بنه ده چي انسان خه کوز و پاس دے

دلته خلقو ټول نظام دے شرمولي

دلته هريو خپل ژوندون دے رغړولي

بنه ده بنه ده اے الله چي ته اله ئي

بنه ده بنه ده اے الله چي ته الله ئي

زه سحر خکه په شعر ستا ثنا کړم

ډير حيرانه زه انسان او دے دنيا کړم

محمد ته!

چي ستا په زمانه کښي زه پيدا وې

په تاباندي شيدا وے

اوزه تول وفا وفا وې

زړه دردونه مې کول

ديدنونه مې کول

يارانو سره ناست وې

دوستانو سره ناست وې

صحابانو سره ناست وې

او بحثونه مې کول

ديدنونه مې کول

هجرت کښي درسره وې

مصيبت کښي درسره وې

هر آفت کښي درسره وې

سفرونه مې کول

ديدنونه مې کول

غزاگانې مې کولې

کافران مې قتلولې

او ما خان قربانولې

جنگونه مې کول

ديدنونه مې کول

په بقیع کښې چې دفن وي

دغه خاورې مې مسکن وي

د یثرب غما کفن وي

زیارتونه مې کول

ديدنونه مې کول

زمونږ ستا کوڅه کښې کور وو

صحابان هم لور په لور وو

دا سحر د دین غم نور وو

حدیثونه مې لیکل

ديدنونه مې کول

.....★★★.....

د خوارو څه دنيا

د سپينو د مالدارو دا دنيا ده د خوارو څه دنيا
چې بڼكلې ئې مالدار ئې نو بيا ستاده د خوارو څه دنيا
رسوا به ئې چې خوار ئې هم سپك به ئې چې خوار ئې
كه كور ئې كه بهر وې د مالدارو يو غوغا ده د خوارو څه دنيا
غريب چې په دنيا شي، سوي لوي ئې بدرنگه
څوك گوري درته نه ستا څنگه خوا ده د خوارو څه دنيا
خفه وي پرېشانه ..... هر څه كښې سرگردانه
خوشحاله هم مالداره، هم ئې مينه هم وفاده د خوارو څه دنيا
په مړنې بڼكلي، بڼكلې وي، مالداره به مالداره
په غاړه غريب پروت وي، ئې لمحې هره تنها ده د خوارو څه دنيا
له ډيرې تجربې نه پس مې دا نظم ليكلي
سحر هر څوك ليدلې تجربه ئې په هر چا ده د خوارو څه دنيا

..... ★ ★ ★ .....

موبائل

خیالونو کنبی سندرے ہم پہ زرونو کنبی سندرے
حق بہ خنگہ واورى ہم بہ زرونو کنبی سندرے
وَإِنْ مَسَّجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدَ
جماعتونو کنبی سندرے بہ مونخونو کنبی سندرے
قرآن دَزرہ نہ لارو موبائل لاسولہ راغے
پہ تلو کنبی سندرے ، پہ لاسونو کنبی سندرے
خیال بہ دے ہم نہ وی چہ ناخاپہ بہ یو کپنگ شی
پہ خوا کنبی دے سندرے پہ جیونو کنبی سندرے
فریستی لارے آسمان تہ ، شیطانات دی تول راغلی
پہ کورونو کنبی سندرے بازارونو کنبی سندرے
بنکلی انسانان وو، شادوگان او پیشوگان شو
گلپیری راگلپیری.... پہ خیالونو کنبی سندرے
دا شوہ مشغولا دژوند، دا شوہ یو بنکلا دژوند
پہ وینہ ہم سندرے پہ خوبونو کنبی سندرے
خاموشہ باندے مہ شہ لپ بنہ اوگورہ دنیا تہ
بنادو کنبی خومرہ پیری، پہ غمونو کنبی سندرے
دانخینہ دا قیامت دہ مسلمانہ ور خبر شہ
گدا بہ ورسره وی احساسونو کنبی سندرے
حق بہ دوی خہ واورى سحر! موبائل غورونہ بند کرہ
پہ زرونو کنبی سندرے پہ غورونو کنبی سندرے

کورتہ!

کور کنبی مور میرہ دہ زم کورتہ ڊڊي نڙ لگی
مور مي خپله نيشته، نور مي مورتہ ڊڊي نڙ لگی
وائہ جي يواڻي چرتہ ناست خان لہ پہ شرو کنبی
داد مہ دنيا دہ، ہم ڊي رورتہ ڊڊي نڙ لگی
هر ڇڻ رانہ لارہ، روغ زہ گي ئي رالہ وچوؤ
کر مہ ئي بيمارہ، اوس مي زورتہ ڊڊي نڙ لگی
مور او خور مي نيشته دا خپل کور راتہ پردي لگی
پلار رانہ پلندر شو، ہم مي ترورتہ ڊڊي نڙ لگی
هر وختي خفہ ئم پریشانہ سرگردانہ ئم
ژوند راتہ سور اور شو هيخ مي نور تہ ڊڊي نڙ لگی
هر سري غرض ليوني کر مہ دے
خپل دے کڙ پردي دے مي هر لورتہ ڊڊي نڙ لگی
ئمہ پہ صحرا خوشحالہ غم غلطوم سحر
ستري پہ دنيا شوم اوس مي شور تہ ڊڊي نڙ لگی

عقلونه حکمتونه !

په شعر درته وائيمه دا اوره ځان سه
زړگي به درله پوخ کړي هم د روره ځان ساته
لږ اوگوره وجود ئي، بي شماره ئي غاښونه
زخمی به په لاسونوشي د لوره ځان ساته
تباہ شی هم برباد شی خپله مور چې د چا اړه
پلار چې دے پلندر شی میرے مورہ ځان سه
زور عجيبه خيز دے زور آورو خواله مہ څه
ملا به درله ماته کړي له زوره ځان ساته
مئين کۀ ئي په توره، دا يو توره اژدها وی
مړ به دې کړي ياره! له تک توره ځان ساته
په ځان به نۀ پوهيږي! په جهان به نۀ پوهيږي
عقل به دې وړک کړي تل له شوره ځان ساته
خواږۀ خواږۀ ډير ښۀ وی نور زړگي به درله تريخ کړي
ترخو خلقونه لرے شه له سپوره ځان ساته
په شعر سحر وائی د حکمت ډکې خبرې
دامخ به درله وړان کړي هم له سوره ځان ساته

.....★★★.....

زړه

زړه خو هر څه هر څه غواړي
کله خاندی، کله ژاړي.....

تل د زړه په لاره مه ځه...
سړیتوب ځنې رانغاړي
د خپل ځان نه ویرېږه!
چې سایه درته ولاړوی

بنه عمل خپله شیوه که
داسې ژوند کا چې ویاړي
د مې زړگیو ته حیران ټم
چې په هیڅ د بدونه اوړي

زه سحر چې هر څه گورم
زړه همیش له غمه ژاړي

.....★★★.....

مالداري او دانائي

که تہ مالدار شولے نو خہ به وشي ډير مالداران د خاورو لاندي تلي
که تہ امير شولے نو خہ به وشي ډير اميران د خاورو لاندي تلي

خدائيگو د زرہ نہ درتہ وائيمہ، د زرہ خبري
که تہ بلشہ شولے نو خہ به وشي ډير بلشاهن د خورو لاندي تلي

لږ افلاطون وتہ نظر وکړه، خہ بچ خونہ شو
که ډير عاقل شولي نو خہ به وشي ډير عاقلان د خاورو لاندي تلي

يو ورځ به راشي بيا به نہ پوهيږي
که تہ دانا شولي نو خہ به وشي ډير دانايان د خاورو لاندي تلي

سحر! نہ اوري ځوک د مرگ او دفنا خبري
هسي ئي وايه خدائيگو خہ به وشي، ډير شاعران د خورو لاندي تلي

.....★★★.....

قطعه

خُٔ به ورکری یو انسان یو بل انسان له
انسان خپله ډیر غریب او ډیر محتاجه

کټه تڼه خواړې نو همیش له رڼه غواړه!
چې بڼه د کله جهان دې سربې تاجه

یو الله دې به حسنه ورکول کړی
نه مریزې! که بادشاه شوې اې حُجاجه!

***

منڊه (آزاد نظم)

موتري پيدا ڪر ڏي

سڪوتري پيدا ڪر ڏي

ڏلوري نه په دود ڏي

ياره! نر ڏي او ڪڙهه ٻڌه!

دنيا پسي يو منڊه ده رانگاري منزلونه

نه ڄاڻ باندې ٿي ڪارشته

نه په بل باندې ٿي ڪارشته

وهي دا سفرونه!

دنيا پسي يو منڊه

تش په مال پسي ٿي منڊه

ته به وائي ليوني ڏي

ته به وائي ليوني ڏي

ڪڙهه نه مني نو ته وگوره پخيله

نه ٿي مبراسفاشته

حيا ٻڌه نه لاره

ڏسرونه په منڊه منڊه

ايمان بوڊا نه لاره

ڏزلمون نه په منڊه

دورونه په منډه
گنې بیا له لوړې مرو
داڅه وختونه راغله
دادنیا ز مونږ ایمان
دادنیا ز مونږ جهان
خدایه.....
خدایه.....

.....★★★.....

خان او غریب

نه شی د خانانو فقیرانو سره کلي
درنې ئې وی خبرې په درنو کانړو ئې تلی

چرته د خانانو فقیرانو رواجونه
د خیتې په تلاش کښې غریبې وی ډیر زپلی

جُدائي وی نازونه، او جُدائي اداگانې
اوچت ئې وی خیالونه، دوی په بام باندې ختلی

هسې غریب وائی غما خان سره دوستی ده
دوستی او یاری چرته! دوی ئې خدمت لره ساتلی

دغه یو انسان دې ځي په بره باندې ولې!
سرد ټولویو دې، دوی خمار باندې ختلی

د خان برابر نه ئې چرته کینه په قلاړه
خپله غریبی کوه سحر ډیر خلق کتلی

.....★★★.....

زما قسمته!

زما قسمته خٺه دے اوکړه!
زه ووم نیاز بین د زمانې رسوا دے کړمه

زما قسمته خٺه دے اوکړه!
تا خوله تخته په دھیران راوويشتمه
زما قسمته خٺه دے اوکړه!
ماله دے را کړه په دلو دلو غمونه!

زما قسمته خٺه دے اوکړه!
بيا به مې وار په دنيا نه وي مې به شمه

قسمته خٺه درسره اوکړم
تا خوزما پسې ټول ژوند اور کړې دینه

قسمته خٺه درسره اوکړم
په بازار نه وي چې زه واخلم قسمتونه

.....★★★.....

سم شه

انسانه بوڊا کيرې خدائيگو سم شه
هوا باندې ورکيرې خدائيگو سم شه

دا دوه ورځې دنيا ده نن به وي سبا به نه وي
د گُل غونډې رږيرې خدائيگو سم شه

پرون تروتازه وي ځان ته پام کړه .....
نن مړاوي مړاوي کيرې خدائيگو سم شه

اے ياره ځما ياره! تا به ليچې لگولې
اے بل ته ميراتيږې خدائيگو سم شه

په خاورو به ته موږ شي بل په هيڅ هم نه مړيږې
حرص کښې لازياتيږې خدائيگو سم شه

چنار غونډې کله ښکلي ئې نو څه شو
رورو به راتيتيږې خدائيگو سم شه

په شعر سحر وائي د مطلب ډکې خبرې
ښه پوهه ، نه صبريږې خدائيگو سم شه

***

زۀ به خۀ وائم له خلقو !!

زۀ به خۀ وائمه له خلقو د هو که باز او دروغژن
په ښکاره ښکلي ښائسته وي او په پټه ډير پمن
په ظاهر کښي ښائسته وه په باطنه کښي خيچن
دا خلق نه پوهيږي که هر خو وائم سخن
د سپي غوندي که گوري، هم خوشخاله ....
د غريبو نه کړي کرکه، په مالدارو وي مئين
دي دنيا باندې ايمان خلقو راوړلي
خوک خبرې هسي نه کا، ئي خبرې په ثمن
همه زمکه آسمانونه د الله دي ..
پکښي بدې به شي ياره هم دنرو هم د جن
د مې به واره به ويږي، بې گودره به غږيږي
بې مطلبه ئي خبرې هم په ژبه په ذهن
ته به وائي چې الله د مې لوئې سجد مې له تانه غواړي
خان بره به د مې گنډي، خومره ډير د مې کبرژن
کينه حسد ئي په زړه کښي په سينه کښي د مې انښتي
زۀ حيرانه يم خدايه! څنگه څنگه شو مومن
زۀ به خۀ وائم له خلقو د غرض ډکه دنيا ده
خو خبرې د سحروي هم په خيال هم په بطن

مور پلار

پلار يو سوري د آسمان پلار تخفه ده د جانان
پلار نوکر دے هم غلام، دے يو رحم د سبحان

دنیا ځائي دے د غمونو دنيا ځائي د آفتونو
پلار مضبوطه يو قلا ده پر مے به بچ ئي هريو آن

زړه په هر چانه خوږيږي، په هر چانه قلا رږي
پلار خواږه د دې دنيا دی، گني شي به يو آرمان

وږي ترې به گرځيږي هميشه به پریشانه
سوړ سوکړک به څوک درنه کا، چې درکئي په احسان

چې مور پلار د چا حیات وی نو بیا به تخته بادشاه وی
چې دوی نه وی په دنيا کښي، سراسر همه خفگان

دمور پلار خبرې ډیر مې په لیکلو نه ختمیږي
زه هر څه محسوسومه مې په شعر دا بیان

***

(انسانی ژوند دے بل شان)

یو طرف دے جو پیری
بل طرف ته دے ورا نی پیری

نومے نومے پیدا کی پیری
چی زارہ شی نو ختمی پیری

یو طرف ته تازہ کی پیری
بل طرف ته دے رژی پیری

یو طرف کنسی دے خو پیری
بل طرف دے ترخی پیری

دده یو اړخ آغاز وی
په بل اړخ دې ختمی پیری

یو طرف ته خوشحالی وی
بل طرف ته دے غمی پیری

څوک پیدا شی څوک مړه کی پیری
څوک خندی پیری څوک ژپیری

یو طرف نه انسان راشی
بل طرف نه روانی پیری

یو طرف باندي یو شور وی
په بل اړخ ژوند سړی پیری

غزل

تامی مینې نۀ زړۀ تور کۀ دلربا
ډیر دے راکړۀ نفرتونه لاسوا

تادروغ دروغ وئیل به چې زۀ ستائم
زۀ خوستا وومه دلبره، تۀ په خپله شوے د چا

ډیر دے راکړۀ په زړگی سوی داغونه
پوهه پوهه شوم دلبره بیا به نۀ کوم وفا

څوک چې مینه درسره کړی، ورسره کوه تۀ مینه
تا چې خۀ اوکړۀ په ما داسې نۀ کړی څوک په چا

درېښتیا مینې آزار به دے آزار کړی
خۀ مې حال شو، تاو نۀ کتل په شا

ستا وصال محبوبا، ډیر ډیر راته گران شو
د رقیب سره تۀ لارے د سحر نه شوے جدا

.....★★★.....

اے بنحو!

زن چہ ووخی له کوره
ثما یاره حال ئی گوره

دا ازاده سریلا شی،
لکه اوینه به مهاره

سر تر پایه رانیکاری پی
بنکلی بنکلی مزیداره

هر طرف ته داگر خیری،
بنکلی بنکلی په سنگاره

دهر چا په زړه گزار کری
هر زړگی کری پاره پاره

و هر خه وته ئی گوره
مزه اخله زما یاره

دیر قچر لوچر پیدا شو
خیله مور لری نه خوره

پردی مرد سره خبری
ته ئی نه وینی شمکوره

دشکانره په شان رنگداره
نه حلاله نه مرداره

پہ سیلونو پسی گرخی

خوچی راشی دودی سپوره

پخوا بنیخی داسی نہ وے

پہ خیل کور باندی نسکوره

داد کوم مذهب رواج دے

کتاب گوره ثما روره

پنستنی د خاورو لاندی

یائی کوروو یائی گوره

درتہ وائیمہ پہ شعر

بنخومہ وخیٰ لہ کوره!

یو وقار دے پہ پردہ کنبی

لری لری شیٰ لہ شوزہ

پہ بازار کنبی بدی لگی

سحروائی دزیرہ لہ زوره

***

هر سرې په منډه

موتړنې پيدا كړې دے
سكوتړنې پيدا كړې دے
زه هم يم په منډه
ته هم ئې په منډه
دا دور د پيسو دے
نه ځان باندې ئې كار شته
نه په بل باندې ئې كار شته
تلاش كېنې د رقم دې
تلاش كېنې وى د خيتې
وهى دا سفرونه
دا دور د سيالو دې
كارونو ته ئې گوره
په دواړو جامو شخوند كا
حلال او مردار نه وى
راوړى دا جولي د كې
چې كوم ځائې دنيا گټې وى
دده ورته سر تيت وى

پہ دین ہیخ نہ پوھیڑی
پہ قانون ہیخ نہ پوھیڑی
خو منہ وہی تیزہ
هر خہ نہ پنبی چاپیرہ
دا دور د بنگلودے
دا دور د پیسودے
دا دور د سیالودے
هر سړی پہ منہ

.....★★★.....

روغ صورت

په شاهي به دے ورنه کرم اے عماروغه صورته!
که ملنگ يمه هم خير دے اے عمار خواره قسمته!

چي زه روغ يئمه دکل جهان بادشاه ئم
لر بيماره، بيار سواشم، له حاجته

چي ته روغ هر خه به وکړي په دنيا کښي
داچي کيږي هر خه کړي اے روغ صورته

دصحت دننه خومره لوئي کمال دي
هرچه کيږي هر خه کيږي له طاقته

خه پروا په جهان نه لرم گرځيږم
روغ وجوديوسرمایه ده له حکمته

دريه درکه تکرې غواړمه هم خير دے
خوچي روغ ئي سلامت ئي اے صحته

که ته نه مني رنځورونه تپوس کړه
داتخفه ده درب سحرته له قدرته

دلريا

تيروختونه راپه ياد که
چې به نه وي دلريا

تازرگي راله چولي
مي دزړه وي محبوبا

خما مينه تا سره وه
خوته ډيرو مې بې وفا

ياره ستا څنگه زړگي وو
پکښې نه وو درد خما

ځکه وائم د فراق فراق سندرې
ستا هجران مې په زړگي کره واويلا

تيروختونه راپه ياد که
د سحروي محبوبا د سحر د زړه اشنا

.....★★★.....

شاعران

شاعران خنگه پیدا وی
فلسفیان خنگه پیدا وی

دَدوی هریو ډوب نظر وی
هریو ځان له قلندر وی

دوی دَمینې نه سم ډک وی
دَدوی مینه سم یو شرق وی

دوی جُداله نورو خلقو
دور تنهاله نورو خلقو

دوی دَمینې سمندر وی
دوی دَمینې بڼه خبر وی

دوی خاموشه غونډې ښکاری
څه ناپو هه غونډې ښکاری

په هر څه چې دوی پوهیږي
په هغو بل نه رسیږي

دوی ریښتونی اخلاص مند وی
دوی خوږمن وی او دردمند وی

انسان دوسته شاعران وی
له ازله دوی پوهان دی

د دوی زړه یو لوی بازار وی
چې هر څه پکښې انبار وی

دا صفت د شاعر نه دې
دا شاعر څه باتور نه دے

حقیقت مې کړه له شعر
داسې لیک د سحر ډیر
.....★★★.....

قطعه

ټول عمر غریزه ته به څه وکړې
ښه خو خاموشی ده درته وایمه

هیڅ ترې نه جوړېږی ځان به سترې کړې
دا خو یو حکمت، دے درته ښایمه

غزل

ويڻن شنه ژوندون گران دې اوده کيږه مه
څه منزل ته څه، چرته اودريږه مه

خير که چرته سترې شو ډمه کوه
توقې مسخري نه دی خنډيږه مه

ژوند خوتور سيلاب دے سړې وړې گله!
کله که شنه درته وائمه، غورزيږه مه

څوک دهیڅ هم نه دی څه کوي نه شی
هسې به شي تپت، چاته تپتږه مه

بنکلي زندگي تيږول، ياره ډير مشکلا ده
ويڻن اوسه چابک اوسه سستېږه مه
دادنيا هم ستاده اے سحرچانه کم نه ئې
سيال شه د سيالانو پاتې کيږه مه

.....★★★.....

اے خیتھی

اے خیتھی نہ مریڑی

اے خیتھی نہ ڊکیری

زہ غل شوم ستا ڊپارہ

قاتل شوم ستا ڊپارہ

دروغڙن ڊي رانه جوڙ ڪڙو

غمڙن ڊي رانه جوڙ ڪڙو

دهوڪه ڪڙم ستا ڊپارہ

ڊاڪه ڪڙم ستا ڊپارہ

حريص ڊ رانه جوڙ ڪڙو

مريض ڊي رانه جوڙ ڪڙو

ليونې شوم ستا ڊپارہ

سپيلنې شوم ستا ڊپارہ

ايمان مې درنه ڄار ڪڙو

داڄان مې درنه ڄار ڪڙو

افسر شوم ستا ڊپارہ

ڇاڪر شوم ستا ڊپارہ

ملڪونونہ ڊي ورك ڪڙم

رسمونونہ ڊي ورك ڪڙم

سوال گر شوم ستا د پاره
گر گر شوم ستا د پاره

اے خیتې نه مریږې
نه سرېږې پوره کیږې

هر چا باندې زه پښې ږدم
ظالم نیمه خنډیږم.....

لا پروا له خپله خدایه
بې و فاله خپله خدایه

سحر لوگې لوگې شو
مازیگر لوگې لوگې شو

اے خیتې نه مریږې
اے خیتې نه ډکیږې

.....★★★.....

زړه مې راته وائی

دازړه مې راته وائی چې ما وږی مړولې
چاپیره گرځیدلې، مایاده راخیژولې

دازړه مې راته وائی، په ژړا مې څوک لیدلې
په خواکښې ئې زه ناست وې ما ئې اوښکې اوچولې

دازړه مې راته وائی، مابریښه چرته لیدلې
ما جامې وراغوستلې ددوی تن مې پتولې

دازړه مې راته وائی مسافر مې چې لیدلې
ډوډې مې ورکولې، مې استوگنه کښې ساتلې

دازړه مې راته وائی د غمژنو خلقو څار
مې خپل خواکښې کښینولې او مادوی خوشحالولې

دازړه مې راته وائی مرور مې هم لیدلې
په سر مې ورله لاس وې او دوی ما پخلا کولې

دازړه مې راته وائی دروغ ژنونه جداوې
ریښتیا زما دنیا وې ما ریښتیا ریښتیا وئیلې

دازړه مې راته وائی ځما دومره مال او حال وې
 دهر چا مې څارولې، په هر چا مې مال شیندلې
 دازړه مې راته وائی گرځیدلې گرځیدلې.....
 د غریبو د بې وسو، مې حاجت پوره کولې
 غریب ئمه پخپله سوزیدلې سوزیدلې
 په هغو خفه کیرم چې غریب وی ډیر وهلې
 دازړه مې راته وائی چې د هغو سره کښینه
 چې سپک وی ډیر په خلقو همیشه خلقو رتلی
 دازړه مې راته وائی چې تنهائی څوک ئې نه وی
 چې ناست د هغو خوا کښې تسلی مې ورکولې
 دازړه د سحر وائی چې یو بنه بنکلی شاعر شو
 دزړه ټولې خبرې مې په شعر کښې لیکلې

رباعی

رواجونو کښې ډوب شوې حقیقی ژوندون راواخله

په رسمونو کښې ډوب شوې قیمتي ژوندون راواخله

یو دوه ورځې ژوندون وی بیا ژوندون به نه وی یاره!

شیطانی ژوندون دې پرېږده خدائی ژوندون راواخله

***

غريب خاوند بنځي ته!

کور مې تاله يو ارمان کړو	مالاتاله جهان کړو
ملا مته يمه تاته	بنکلي ژوند دې ما ډهيران کړو
بهارونه وي بيا چرته	ستا بهار مانن خزان کړو
د خپل کور په طمع طمع	سر مې تا باندې گردان کړو
ستا زړگي شولو آزاره	تا ټول ژوند په ما قربان کړو
ستا نصيب کښې به کور نه وو	مې په تا ژوند زندان کړو
دځوانۍ موسم بيا چرته	ژوند مې تاله بيابان کړو
د فقيرو ژوند دې تير کړو	تالوگي لوگي خپل ځان کړو
نه مې پته کړې له خلقو	ستاعزت هم ما ارزان کړو

زړه مې سوې دے له خلقو

سحر دا نظم بيان کړو

..... ★★★ .....

غزل

ستايارى د بل سره ، نه كيږي خما او ستا
هسي مي زړه وچوؤ ، خپل نشته هيڅوك دچا

هسي ليونې شومه ، هسي دې مجنون كړمه
زه همه وفا، وفا، ته همه جفا، جفا

داسې دې زه پريښودم ، نيمه لار كښې پاتې شوم
خان سره دې بو نه تلم ، منزل ته زه رسا رسا

بے ياره ژوند څه وي ، بې مينې وي روح خفا
ته خما د زړه اشنا ، خفا يمه بغير له تا

خومره لا پروا پروا ، شوي رانه جدا جدا
ستا له غمه مې به شم ، يمه زه تنها تنها

څكه زه غزل ليكم جانانه ته چې داسې يې
سحر فرق فرق شولو ، اشعار ليكي اعلى اعلى

آزاد نظم

توره به تياره وی
توره کنده کښې به پروت شی
دسر دپاسه کانړی
دپښو دپاسه کانړی
په خاور کښې به بند شی
بیا چغې به کړې ډیرې
څوک به نه اوری آوازونه
یو توره مقبره به.....
یو تور غونډې ماښام
هر څوک به ترې ویرېږی
تر عمره به بندی شی
راتلل به دې بیا نه وی
خندل به دې بیا نه وی
ته وړک به له دنیا شې
تیرو کښې به دې ژوند شی
وارونه به دې تیر شی

آزاد نظم

توره به تياره وی
توره کنده کښې به پروت شی
دسر دپاسه کانړی
دپښو دپاسه کانړی
په خاور کښې به بند شی
بیا چغې به کړې ډیرې
څوک به نه اوری آوازونه
یو توره مقبره به.....
یو تور غونډې ماښام
هر څوک به ترې ویرېږی
تر عمره به بندې شی
راتلل به دې بیا نه وی
خندل به دې بیا نه وی
ته وړک به له دنیا شې
تیرو کښې به دې ژوند شی
وارونه به دې تیر شی

***

زۀ یم، زۀ یم!

زۀ یم زۀ یم ربه! ستا گنهگ زۀ یم

په گناه باندې بڼۀ پوهه په هر څۀ خبره زۀ یم

هیڅ پرواه زما د رب په حکم نیشته

راته، رابه شی یو ورځ چې په دار زۀ یم

د دنیا په روزگارونو بڼۀ پوهیږم

نۀ جوړیږی زما روح، جوړیږی زۀ یم

د دنیا په هلو ځلومي ایمان دې

زۀ یم زۀ یم د دنیا بڼۀ دلدار زۀ یم

الغفور والودود چې ستا صفات دی

تۀ کریم ئې! د کرم امیدوار زۀ یم

تۀ به څۀ وائي سحرا په شعرونو کښې خبرې

خپل گفتار دې گلستان کا د گلونو گزار زۀ یم

خلق هر چا کره نه ځی

وائمه بیسیاره خلق هر چا کره نه ځی
سپک به شی اے یاره، خلق هر چا کره نه ځی
دروند کانرې په ځائی همیشه پروت وی
شی به عزت داره، خلق هر چا کره نه ځی
انسان د زړه نه تنگ وی دارینتیادی
څوک د چانه وی دلداره، خلق هر چا کره نه ځی
تنگ به شی په تا چي کله ته ورکړه لار شی
شی به ته بیزاره، خلق هر چا کره نه ځی
عزت به ته خپل بائیلی که د چا کره لږ لارې
بنه پوهه شه هوښیاره خلق هر چا کره نه ځی
اوس هغه خلق نه دی هغه ټول د خاور لاندې
واوره دا بنه واوره، خلق هر چا کره نه ځی
باران د رحمتونو مې په شعر راوړېږی
د سحر شعر گلزاره، خلق هر چا کره نه ځی

.....★★★.....

فطرت

ڪٿڻ خاموش ۽ نادان نه ۽ ڪٿڻ خاموشي زما فطرت ڏي
ڪٿڻ تنها ۽ بل ڪٿڻ نه ۽ ڪٿڻ تنهائي زما فطرت ڏي
ڪٿڻ ته هر ڪٿڻ هر ڪٿڻ وائي خطا ڪيري
ڪٿڻ جدا جدا له خلقو، جدا ڪٿڻ زما فطرت ڏي

مقصد

بے مقصد ڪٿڻ خبر ڏي ڇا ڪٿڻ اخلي
ڏاڏا انسان جو ڏي مطلب ڏي ورڇ پيدا ڏي
ڇي مطلب ڏي ڇا ڪٿڻ نه وي ڇي ڇا ڪٿڻ ڪا
بے وقوف ڪٿڻ خپل مقصد باند ڪٿڻ خطا ڏي

بد نيت

بد نيت بد بخیل ڪٿڻ ڇي نظر باند ڪٿڻ نه لڳي
بل شان ڪٿڻ مخونه، ڏي ڏي سر باند ڪٿڻ نه لڳي
ڪٿڻ به ڪٿڻ بد ڪٿڻ دوي ڪٿڻ دڻمني ڪا
ڏي ته نه ڪٿڻ ڪٿڻ ڇي ڪٿڻ باند ڪٿڻ نه لڳي

***

بتان

دابتان دی کٺ خانان دی
دا خانان کٺ فرعونان دی

مونڙ بتان ٺان له جوڙ کڙي
مونڙ پڙي شان ٺان له جوڙ کڙي

برابر ورته ودرېږو
برابر ورته ٽيٽيږو

د غريب پورې خنديږو
لوئي خانانو نه ورېږو

دوی پروا د چا څه نه کږي
اللهوې دے خان به څه کږي

لکه بُت چې څنگه گوري
داسې دوی به خونده گوري

مصیبت کښې ئې راغواږو
مونږ خانانو ته تش ژاږو

انسانانو نه جوړ کړی، مو خدایان
ډیر افسوس، ارمان ارمان

انسان نه شی خدائي کیدلې
انسان نه شی، څه کولې

کائناتو کښې یو خان شته
په زړگی کښې مې ایمان شته

یو الله ته خپل سر تیت کړه
خپل دنیا آخرت تیک کړه

یو الله ته سجده کړه
نور هر څه دلته میده کړه

د سحر نعره وحدت ده
دا تخفه ئې له قدرت ده

.....★★★.....

آزاد نظم (د تخت بهائی کنډراتو په لیدو)

یوه ورځ دلته بهار وو

یوه ورځ تا کښې ژوندون وو

یوه ورځ تا کښې مستی وه

دلته ډیر به خندیدلی

دلته ډیر واره لوئی شوی

ځوانان ډیر به بوډاشوی

ډیر د ښکلو ښکلو خلقو

په تا سترگې لگیدلی

اے کنډرو!

نن خاموشه نن به هوشه

غلې غلې.....

گورې څه رنگه زلمو به

ښکلی جینکو به.....

دلته څومره مستی کړی

دلته څومره مینه کړی

چابه.....

ډیر خوبونه کړی

څوک به تلی.....

خوك راغلى.....

كښينا ستلى.....

پاسيدلى.....

دوى هر څه به سم خوړلى

دا كڼهړې ورته گوره!

داد چا لاسو جوړې كړى

دابه چا سمې تراشلى

خومره شپې به ئې ....

دلته كړى.....

به ئې په مينه ژوندون كړى

ټول ورك شوى ورنه تلى

اے كورونو اے كڼهړو!

دا تپوس كوم له تاسو

هغه خلق درنه څه شو

دوى په كومه باندې تلى

هيڅ درك ئې چاونه موند.....

اوس سپيره كڼهړې ښكارى

ډير ساده كورونه ښكارى

تشې نخښې پاتې شوى

ئې په ډوب نظر او گوره

دا کوټې کنډرې نۀ دی
 دلته ښکلي زمانه وه
 دلته ښکلي ښکلي خلق
 چرته ژوند به ئې کولو
 ښۀ عبرت ورځنې واخله
 داسې مونږ به هم فنا شو
 څنگ چې دا دی فنا شوی
 یوه ورځ دلته بهار وو
 یوه ورځ دلته چغار وو
 په افسوس او ارمان گورم
 د انسان هریو آثار ته
 په افسوس او ارمان گورم
 د انسان هریو بهار ته !!
 د تخت بهائی ښکلي کنډرو!
 تاسو خوږ ځما زرگې کړو

.....★★★.....

نظم مستزاد

۷۰
 کارونه هغه کيږي خپل رب ته چې منظور شي
 کارنه کوي سوچونه
 هغه هر څه هر څه کيږي ليک چې په تقدير شي ۷۱
 کارنه کوي تدبيرونه
 دا ځله چې پرې گوياده دا تدبيروى
 تۀ وکړه لږ فکرونه
 هر څوک چې چرته گير شي هلته گيروي
 کارنه کوي خيالونه
 چې خلق ورسره شي آوريوي
 کارنه کوي حسدونه
 چې راشي مصيبت پرې، نو دلگيروي
 بيا څۀ کوي ويرونه
 الله چې ورسره وي يا درويش وي يا فقير وي
 بيا څۀ کوي خيزونه
 سحر چې تصور کړي نو بۀ ليک کړي هغه شعروى
 بيا څۀ کوي نشرونه

.....★★★.....

غزل

په لاسو پښو چې زوغ ئې دغه بڼه زندگانی ده
چې وختونه بڼه تیریری دا خبره احسانی ده

دا ژوندون ډیر گران دې یاره، ځکه داسې وائمه
دا حکمت ستا نه دے، دا تخفه دې اسمانی ده

چې ته سپک گورې وبل ته، دا بڼه نه کړې
چې له ځانه ئې ته دروند کړې دا خبره ربانی ده

وخت رانیزدې شوې دے هر څه جوړې وړانیزې
وگوره انسان ته! څومره څومره ځان ځانی ده

خپله زندگۍ کوه ژوند دلته خدائی کوه
ورکه زندگۍ به شی، دادنیا زیانی ده

نه گورې دنیا ته ته، خلق ورنه تلی دی
بیا هم نه پوهیږې یاره! څومره نادانی ده

کم سحر ته مه گوره، سپک ئې لیک ته مه گوره
څه که شعر وایمه، خبره حقانی ده

***

غزل

وگوره انسان ته پاتې نه دے يو انسان
دنيا ئې اسره کړې ده دې مال پسې روان

په خله باندې به وائی چې زه دايم اوزه دايم
دا څنگه ئې روزگار دے، او دا څنگه شو انسان

بنکاره به دا خبره دا د چا نه پته نه ده.....
دا څنگه ئې روزگار دے او دا څنگه شو انسان

په زړه باندې به يو څه او په خله باندې بل څه
په خله باندې تش وائی ما راوړې دے ايمان

که نه منې نو گرځه په خلقو تير ویر
دا څنگه زمانه شوه سحر ځکه، دې پریشان

.....★★★.....

مینه مینه

ما به مینه مینه کره ، تیاره ستم کرلو
ما یاره وفا کرله تا ماتم ماتم کرلو

ما به مینه مینه کره ، تارانه مخ وارو
ما رنرا رنرا کرله تیاره تورتم کرلو

نیغ په نیغه مینه وه خویش وی دزرگی یاره
ما به درکتل یاره ، تارانه خان خم کرلو

ستا نفرت به هیر نه کرم زره کنی می لیکلی دی
ستا ظلم به هیر نه کرم سترگو چی به نم کرلو

ستا په مینه پیر شومه ، خلقو نه کچه پیچه
ته چی شوی جدا یاره ویر می چم په چم کرلو

مینې ته دے زره نه وو هسی دے خندل یاره
تا به هر خه وران کرلو ما به هر خه سم کرلو

حکه د فراق غزلی ، صبح و سحر وایمه
ما به مینه مینه کره تا ظلم هر دم کرلو

رباعی

زړه چې يو غل مات شی هغه بيا کله روغ شوې دے
شین ډکې چې پریوزی هغه بيا کله نیغ شوې دے
دا دروغ دروغ دی چې رڼی زړه
چور همیشه پروت وی وچ بيا کله تیغ شوې دے
.....★★★.....

سترگو سترگو کښې

گورو به جانانه تا ظلمونه په ما کړی دی
زړه دې راله سوې تا ستمونه په ما کړی دی
ما به مینه مینه کړه تا ستم ستم کړلو
تا جفا جفا کړه، تا زورونه په ما کړی دی
ما په خاموشي په سترگو سترگو، کښې به مینه کړه
تا کلې خبر کړو، تا شورونه په ما کړی دی
مړ شوم زه هغه تا وعدې چې ډبل چا کړلې
اور دې په ما بل کړو تا اورونه په ما کړی دی
نه هیری یاره ستا ظلمونه د سحر د زړه
مانیا زونه کړی تا نازونه په ما کړی دی

.....★★★.....

دنيا دشيپي دپاره

د ورځې وائي زماده دشيپي دنيا دچاده
دنيا عجيبه شي دي نه ستاده نه خما ده

دشيپي ئې هسې پريږدي راوتې نه شي انسان
داپريږدي ترې نه تېنې دا هر څه لکه ډهيران

دنيا د څو وختونو ده دنيا د څو لمحو ده
هر چاله زرگې سترې کړي دنيا، ارمان ارمان

د ورځې بازارونه وي هر ځايي انسان انسان
دشيپي يو تور کنډرشي چې ته گوري نو حيران

دشيپي پکښې مستي کوي، داسې او گيدران
يا گرځي گير چاپيره بناماران او شرمخان

ويږي له دنيا نه، راوتې نه شي انسان
داهسني وائي ياره، هم په زړه هم په زبان

دنيا فاني فاني ده داسې ډير وائي ځوانان
دنيا د هيچانه ده سحر شعر کره بيان

***

غزل

ويښ شه ژوندون گران دے اوده کيرې مه
خه منزل ته خه چرته اودرېره مه

خير که چرته سترې شوې دمه کوه
توقې مسخرې نه دی لوبيرېره مه

ښکلې زندگي تيږول ځکه ډير مشکله دی
ويښ اوسه چابک شه سترې کيرېره مه

څوک دهیڅ هم نه وی خه کوم نه شی
هسې به شي تیت، چاته تیتیرېره مه

دادنیا هم ښه ده اې سحرچانه کم نه ئې
سیال شه دسیالانو، پاتې کيرېره مه

.....★★★.....

هريو خيزلره يو حد شته

صباؤن به وي تركومي

داژوندون به وي تركومي

دابهار به وي تركومي

داچغاريه وي تركومي

داڅه هسي دنيا نه ده

يوه ورځ به شي تمامه

دا صبا او دامان بام

دژوندون جدونه هم شته

دابه حده نه دي ياره !!

كه دنيا وته نظر كړي

په يو حد كښي ده قايمه

دا ستا ناسته به تركومي

دا ولاړه به تركومي

دالري دژوندانه به

په آخره كښي تس تس شي

دابه توله ژوندون نه ده

دابي شماره ژوندون نه ده

پوه پوه شه اے ياره !!

تڙهه ڪومه زانگو زانگو
هريو خيز لره زوال دې

د هريو خيز آخري حد وي
دا ژوندون به وي تر ڪومي

دا صبا به وي تر ڪومي
دا ماښام به وي تر ڪومي

هريو خيز لره يو حد نشته
يوه ورځ به قيصي ختمه

زمونڙ ژوند به شي تمام
سحر شعر ڪري پيغام

ياره وپيژنه ڄاڻان
ياره هر ڇهه دي روان!
دا ژوندون به شي تمام

.....★★★.....

هر ڄاڻي دي ٻڻڄي ٻڻڄي

ٻڻڄه موروي اوياءور
ٻڻڄه يوروي ياءيندرو
زه به ڄڻه وائمه نور
ڄڻه پخوا خوداسي نه وو
بازارونو دفترونو کڻي وي ٻڻڄي
توله ورڇ گرڇي دوي خوشي
هم جامه حياتري لاره
يواويل سره خبري
ورپسي به زه اوتنه يو
پخوا ڄڻه داسي نه وو
نن هوا سره خبري
وي به هر انداز به ٻڻڪلي
ٻڻڄه ده يونازڪ بوتلي
پوهه پوهه شه چي ڄڻه ئي
موراو خورئي خفه ڪيرم
خپل مقام درنه هير شوي

ٻڻڄه لوروي ياءينگور
يابهئي وي اوياءور
ڄڻه به نه وائم ڊڻڄي
نن ده ٻڻڄه لور به لور
ڄنگه جوڻي روتلي وي ڊڪور
خپل سرونه ڄومره دور
په دنيا شولي نسڪور
ڊزڙگيوئي ڄومره زور
خودانه کوي هيڻ شور
يابه ڪٽ وويابه شڪور
ئي به هر ڄاڻي کڻي انڄور
لڪه گل هسي سمسور
يابه ڪوروي يابه گور
ٻڻڄي واوره ته ئي مور
داسي اوگنره چي رور
سجروائي داپه زور

هر ڄاڻي دي ٻڻڻي ٻڻڻي

ٻڻڻه لوروي يا اينگور
يا ابئي وي اوياترور
ڄڻ به نه وائيم ڊ ٻڻڻي
نن ده ٻڻڻه لورپه لور
ڄنگه جو ٻڻڻي روتلي وي ڊڪور
خپل سڙو نه ڄومره دور
په دنيا شولي نسڪور
ڊڙڳيوئي ڄومره زور
خودانه کوي هيڄ شور
يابه ڪٽ وويابه شڪور
ئي په هر ڄاڻي ڪٻي انڄور
لڪه گل هسني سمسور
يابه ڪوروي يابه گور
ٻڻڻي واوره ته ئي مور
داسي اوگنڀر ڇي رور
سجروائي داپه زور

ٻڻڻه موروي اوياءور
ٻڻڻه يوروي يا ايندورور
زه به ڄڻ وائمه نور
ڄڻ پخوا خوداسي نه وو
بازارونو دفترونو ڪٻي وي ٻڻڻي
توله ورڄ گرڄي دوي خوشي
هم جامه حياتري لاره
يو اوڀل سره خبري
ورپسي به زه اوته يو
پخوا ڄڻ داسي نه وو
نن هو اسره خبري
وي په هر انداز به ٻڻڻي
ٻڻڻه ده يونازڪ بوتني
پوهه پوهه شه ڇي ڄڻ ئي
مور او خور ئي خفه ڪيرم
خپل مقام درنه هير شوي

غريب او امير

زه یم غريب ستاد خانې محفل کښې بدی لگم

زه یم فقير د اميرې، محفل کښې بدی لگم

ستا برابر نه یم دلبره، ديارې د پاره

يمه وړوکې دلوتې، محفل کښې بدی لگم

غريب ياری دې د غريب سره کړې

شم به رسوا د رسوايې محفل کښې بدی لگم

امير، امير وی، غريبانو له غريب پکار وی

زه یم غريب، ستا دلبرې محفل کښې بدی لگم

پرېږده چې ياره، ستا فراق کښې سوزم

يمه نادار د بادارې محفل کښې بدی لگم

زړه مې شی تور چې ستا محفل ته درشم

ته ئې جدا د جدائي محفل کښې بدی لگم

زما او ستا ياری به څنگه اوشی.....

سحرگدا ستا شاهي، محفل کښې بدی لگم

ژوند

ژوند څه ټوټي لوبې نه دی

ژوند د سختو يو تفسير دے

ژوند څه داسې ژوندون نه دے

ژوند د غم يو تريو خمير دے

چې ماشوم ئې لږ لږ خير دے

خو چې لوټې شو دے سر دے گير دے

يوه ورځ د بلي سخته ....

ژوند د غم يو کلک زنيځير دے

ناڅاپي طوفان به راشي

طوفان ستانه گير چاپير دے

غريبي پکښې بلا ده

غريب هر پانړه کښې زير دے

که معزور شولې په ژوند کښې

ځما جانہ! وار دې تير دے

تمام ژوند باندې نظر کړم

د سحر قلم په زور دے

.....★★★.....

تن جُدا جُدا

تہ پہ خپل فطرت پیدائی

زہ پہ خپل فطرت پیدايم

تہ تہ ئي

اوزہ ....

زہ، زہ يم

ستا دغہ طبيعت دے

خما دغسي فطرت دے

بل تہ مہ وايہ چي خہ ئي

خان تہ وگورہ چي خہ ئي

تہ پہ خہ باندې اعلى ئي

زہ پہ خہ باندې ادنى يم

دغہ دوہ دى پښي اولاسہ...

دغہ ستا اوہم خما...

دغہ دغہ دَ ہر چادى

زہ ناپوہہ گوري نہ يم

ډير پہ ہر خہ باندې پوہہ

دغہ يورنگي انسان ....

خوك دَ چانہ برہ نہ دى

داخو سټا غلط فهمی ده
 ټول د خاورو نه پیدا دی
 او په خاورو کېنې مو کور ....
 همه خدائې دی زیرېولی
 او د یو خالق مخلوق ....
 صرف کار جدا جدا
 صرف رنگ جدا جدا
 صرف رنگ جدا جدا
 دغه یو رنگې انسان
 ته په خپل حالت پیدا
 زه په خپل حالت پیدا
 پته نه لگي د چا .....
 څوک نژدې دی په الله
 سحر ویره کړه هر دم
 ژوند همه د مې زیر ویم

اے یارہ!

داشپې ورځې تیرېږی، چا ترې څه جوړ کړی نه دی؟
راته وویا اے یارہ!

څوک وگوره آسمان کښې په آسمان ختلی نه دی؟
راته وویا اے یارہ!

ښه وخت چې دلته تیر کړې دغه ښه زندگانی ده
چې تلې مقبروته بیرته څوک راغلی نه دی
راته وویا اے یارہ

يخنى

دايخنى ده كه سقر
ورتته وگوره بهر

لاس وپنې زمار پېرى
دادې رحم كه قهر

داسې بده هوالگى
لكه سم باد صرصر

خدائىگوزرۀ خما درز پېرى
مې خۀ چل كيږي په سر

بنۀ وى اوږې خما ياره!
ارمان راغي د سمر

په يو خائي باندي به پروت ئې
وتې نۀ شي په سفر

يخنى تول غضب غضب وى
راوتې نۀ شي بهر-

سم به جل وهلي ښكاري
كه صباكه مازيگر

په آسمان به وى وريخي
پت پت گرځي دانمر

په هر څه خزان خزان وی
یاره سمه وی که غر

اوبه یخې څښلې نه شي
بیا به پروت ئې په بستر

صرف چلې اوږدې خوره
دا وچو لره به تر

چې پرستن یا نغري وی
دانبه لگی په تهر

یخنی زړه راله سوري کرو
شعر ځکه کړی سحر

***

هسكه غري ژوند كړه

ښه په هسكه غري ژوند كا
سترگي مه پتوه چاته

ښه بيسياره سخاوت كا
په خه لاس ومه ده چاته

د بخیلو خه ژوندون دے
اوبه مه خړوه چاته

ښه پرانستي سينه گرځه
ياره ښه او گوره ماته

د هر چاسره نيكي كړه
ورپسي مه گوره شاته

ډير خفه او ارمانی شم
د ښو خلقو ښه دنيا ته

خه يوازي دا ژوند نه دے
ياره گوره هم قضاته

يار په هيڅ هم نه پوهيږي
زه به خه ووايم تاته

دنن كار راسره مه كړه
سحر گوره هم صباه

غزل

خلقوتہ چي گورم نوزرگي مي حيرانيري
مينه چاگبني نيسته په رسمونو خوشحاليري

چاباندې چي پريوته پريوتي په هغو وي
تسه تماشه به کړې، په چاهم نه خوږيري

تول کبني دې گيتي نه ږدي چي دروند شي
هسي د خپلوئي دعوي کوي، خوک نه خپليري

چاگبني اخلاص نيسته، چي د زړه درد مي قلاړ کړي
ته چي ورنه لاندي شي نو نيم نيم به غتيري

هرسري په ځان دې ياره دا انسانيت نه دے
هيڅ پروا به نه کړي، خیر دے خير که بل مړ کيږي

هسي تلوراتلو او نمائش ته بيا حاجت د څه ؟
مينه چاگبني نيسته اے سحر خوک پوهيري

گرمی

گرمی ہم یلہ سیزل کا
سم بہ نلست ئی پہ تئور کنبی

راوتی بہ چرتہ نہ شی
قید بہ ناست ئی تہ پہ کور کنبی

دپنکو یوہ غریاوی
شپہ اوورخ بہ ئی پہ شور کنبی

پہ ہیخ خیزہ نہ پوہیری
گویا پروت ئی تہ پہ گور کنبی

یلہ سلہ بہ دی بندیری
سمہ سختہ وی پہ اور کنبی

آسمان زمکہ کنبی اور بل وی
تول عالم بشکاری پہ جور کنبی

دآویو پسی بہ گرخی
بس اویہ اویہ شعور کنبی

دگرمی نہ می توبہ ....
سحر خکہ لیکی شعر کنبی

دیخنی نہ ہم توبہ ...
بیان شوې نظم نور کنبی

تل خاریزہ د سپرلی نہ
بس گرخیزہ پہ گلزار کنبی

غزل

هرڅه به رادير شي خو داسترگي به دې لارې شي
لاره به ځوانۍ شي داوجود به گارې وارې شي

زړه کښې به دې يوڅه وي په خله باندې به بل څه
عقل به دې کوړ شي دابه لارې نه به لارې شي

داديابه گوري بياليدې نشي.....
هيڅ به نظر نه راځي داسترگي به گلداری شي

زړه به دې دا غواړي چې زه لارمه
تلي به چرته نه شي داپښې به دې بيمارې شي

ځان به ټينگوي ياره چرته ټينگيدم به شي
هسي به بهيرې واره بول به درنه دارې شي

داځوانۍ به لاره شي لار به بهارونه شي
دې ورځې شي به امه سحر بنه ايسارې شي

***

تنهائی

تنهائی یولو ی قوت دے
تنهائی نادانی نہ دہ
تنهائی بیماری نہ دہ
پہ جہان باندی بہ پوہہ
پہ خیل خان باندی بہ پوہہ
ہر احساس بہ دی سم وین وی
پہ ہر خٹہ بہ تہ پوہیری
دیر ترلری بہ رسیری
دخیالونو پہ تارونو...
دیر ترلری پہ بنکالو بہ...
ستا ضمیر راژوندی کیپی
ستا دانش بہ تول سالم وی
ستا پہ روح کینی آقوت وی
پہ ذرہ ذرہ بہ پوہہ
بنہ او بد دژوندانہ بہ
تنهائی بہ تاتہ بنائی

کاش چي ٽول عمرو وڳي

کاش چي ٽول عمرو وڳي دَ مور خوا کڻي لوييدلي
مور ڄما ڙوندي وه دَ خيل کور کاري کولي

کاش چي ٽول عمرو وڳي لو غريدي تو غريدي
مور ڄما ڙوندي وه داپه ما خوشحاليدلي

کاش چي ٽول عمرو وڳي زهه په هيڻ نه پوهيدلي
مور ڄما ڙوندي وه دي په رورو پوهولي

کاش چي ٽول عمرو وڳي زهه بهر ته راوتلي
مور ڄما ڙوندي وه ڄما لاري ئي څارلي

کاش چي ٽول عمرو وڳي ساعت په ساعت وږي کيدلي
مور ڄما ڙوندي وه دي زهه زرزرو ملي

کاش چي ٽول عمرو وڳي ماوراني ورته کولي
مور ڄما ڙوندي وه اوداماته قهريدلي

کاش چي ٽول عمرو وڳي زهه ناپوهه نا خبره
مور ڄما ڙوندي وه په هر څه پوهه کولي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي په غرمو کښي گرځيدلې
مور ځماژوندې وي ورته لويې مې کولې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي ماجامي خير نولې
مور ځماژوندې وه دې جامي ځما وينځلې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي مور په مينه راکتلې
مور ځماژوندې وه په مخ مخ ټي ښکلولې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي زه ناپوه نه خبره
مور ځماژوندې وه زه ټي روړو پوهولې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي اوږه خوشي گرځيدلې
مور ځماژوندې دې پنه لارو کښي کتلې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي خپلې مور ته ماږلې
مور ځماژوندې وه ماله ټي اوښکي اوچولې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي ماله خوب چي نه راتللې
مور ځماژوندې وه دې په زور لوده کولې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي زه په خوب کښي وريدلې
مور ځماژوندې وه دې له خوبه وښولې

کاش چي ٽول عمر وڍو کي زه ناوخته پاسيدلي
مور ڄماڙوندي وه دي په چغو پاسولي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي، ما هيڅ کله هم نه کولي
مور ڄماڙوندي وه دي په زور په ما کولي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي په هر څه خفه کيدلي
مور ڄماڙوندي وه دي په زور پخلا کولي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي په هر څه کښي شرميدلي
مور ڄماڙوندي وه ماله ډاډ ئي را کولي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي مور مې کور کښي گرځيدلي
مور ڄماڙوندي وي دعا گاني ئي کولي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي چي سحر تخلص نه وے
مور ڄماڙوندي وه په خپل نوم باندې بللي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي کله پلار چي زه وهلي
مور ڄماڙوندي وه دي له پلاره خلاصولي

کاش چي ٽول عمر وڍو کي به سبق که لوييدلي
مور ڄماڙوندي وه دے سبق لره ليرلي

کاش چي ٽول عمر وڍو ڪي زه ناوخته پاسيدلي
مور ڄماروندي وه دي په چغو پاسولي

کاش چي ٽول عمر وڍو ڪي، ما هيڻ ڪر هم نه کولي
مور ڄماروندي وه دي په زور په ما کولي

کاش چي ٽول عمر وڍو ڪي په هر ڇه ڪيڊلي
مور ڄماروندي وه دي په زور پخلا کولي

کاش چي ٽول عمر وڍو ڪي په هر ڇه ڪيني شرميدلي
مور ڄماروندي وه مال هه ڏاڏي راکولي

کاش چي ٽول عمر وڍو ڪي مور هي ڪور ڪيني گرڇيدلي
مور ڄماروندي وي دعا گاني ٿي کولي

کاش چي ٽول عمر وڍو ڪي چي سحر تخلص نه وڃي
مور ڄماروندي وه په خپل نوم باندې بللي

کاش چي ٽول عمر وڍو ڪي ڪله پلار چي زه وهلي
مور ڄماروندي وه دي له پلاره خلاصولي

کاش چي ٽول عمر وڍو ڪي به سبق ڪه لوڻيدلي
مور ڄماروندي وه دي سبق لره ليرلي

کاش چي ٽول عمر وڍو ڪي

کاش چي ٽول عمر وڍو ڪي ڪله زهه بيماريدلي
مور ڄماڙوندي وي مي په سر تي لار رابنڪلي

کاش چي ٽول عمر وڍو ڪي مي سحر تخلص نه وڻي
مور ڄماڙوندي وه په خيل نوم تي رابيللي

.....★★★.....

غزل

مٺ ڪوہ خوبونہ دَسبا ڇٺ پتہ نہ لگی
وینن اوسہ دنیا کنبی دَ دنیا ڇٺ پتہ نہ لگی

ہر طرف تہ یارہ طوفانونہ سیلابونہ دی
خس بہ شی خشاک بہ شی دَیا ڇٺ پتہ نہ لگی

دنن خبری یارہ! تٺ پہ نن وکرہ
دنیا خوبے وفادہ دَ وفا ڇٺ پتہ نہ لگی

ساعت کنبی بہ وی خیر اوپہ ساعت کنبی دنیا وِرانہ شی
ژوند خطر خطر دے بیادَ چا ڇٺ پتہ نہ لگی

گیر چاپیرہ گرڇی دادَ باز ہسی غوتی وہی
مرگ یوہ ہوادہ دَ ہوا ڇٺ پتہ نہ لگی

نن پہ دنیا ژوند کا نن ژوندے سحر
ژوند عجب آفت دے بیا ڇما ڇٺ پتہ نہ لگی

.....★★★.....

غزل

مٺ ڪوہ خوبونہ دَسبا ڇٺ پتہ نہ لگی
وینس اوسہ دنیا کنبی دَ دنیا ڇٺ پتہ نہ لگی

ہر طرف تہ یارہ طوفانونہ سیلابونہ دی
خس بہ شی خشاک بہ شی دَ بیا ڇٺ پتہ نہ لگی

دنن خبری یارہ! تٺ پٺہ نن وکرہ
دنیا خوبے وفادہ دَ وفا ڇٺ پتہ نہ لگی

ساعت کنبی بہ وی خیر اوپہ ساعت کنبی دنیا ورا نہ شی
ژوند خطر خطر دے بیاد چا ڇٺ پتہ نہ لگی

گیر چاپیرہ گر ڇی داد باز ھسی غوتی وھی
مرگ یوہ ھوادہ دَ ھوا ڇٺ پتہ نہ لگی

نن پٺہ دنیا ژوند کا نن ژوندے سحر
ژوند عجب آفت دے بیا ڇما ڇٺ پتہ نہ لگی

.....★★★.....

ژبه

ژبه دې د پلوه نه ده چې ويېرې ټوله ورځ
زرگې دې پلوه نه ده چې مستيري ټوله ورځ

دومره څه بللې خوشحله چې خوشحله خوشحلي كړې
خله دې پلوه نه ده چې خنليري ټوله ورځ

نوى نوى د خيلونه نوى نوى د فكونه
ته د نياو ته پسخيري او پسخيري ټوله ورځ

دومره بس ده چې وختونه بنه تيريږي
خرخونه ئې ته لاسل ئې چې چليري ټوله ورځ

ځل ته وگوره ځل ويژنه څه ئې
ته د خلو وكنلوي ئې ته ژرې ټوله ورځ

گوره سپني تملمه ورځ هسې غيږي
بې معني لكه د سپو هسې غيږي ټوله ورځ

مونږ هميش به لته نه يولاه خوبه
ئې په فكر كني سحرته ويږي ټوله ورځ

***

مستزاد نظم

هسي رواجوننه دی	خوک د چا خیر خواه نیشته
هسي دارسموننه دی	خوک د چانیک خوانیشته
هسي دا وختوننه دی	خوک د زړه د چانیشته
دا عشق هسي دردونه دی	چاکښي هم خه وفانیشته
هسي زیانونه دی	خلنه د چارسانیشته
هسي امیدونه دی	ټول عمر، دنیانیشته
هسي داتختوننه دی	دلته کښي بادشاه نیشته
خام زمونږ خیالونه دی	لوئي بل د الله نیشته
اوږده زمونږ کارونه دی	امید مې د سبا نیشته
خالی زمونږه زړونه دی	خوک هم دلریانیشته
د خپلوتش نومونه دی	خوږ زما اوستانیشته

د درد مې انتها نیشته
د سحر څکه شعرونه دی

.....★★★.....

غزل

دخلقونه چې لري ئې وختونه به دې ښه وي
په خلقو کښې چې لوسي وختونه به دې څه وي

ستړې به دې زړه کړې سوزېږي به دې زړه هم
آرام به درنه لار شې سکون به دې هم نه وي

توبه توبه له خلقو تر ښځو وهي خپل ځان ته
بې حسنه بې پروا وي اخلاق به دې تراڅه وي

د خلقونه جدا شه ته گوره بيا دنيا ته
د خلقونه شه لري هر څه به دې خواږه وي

څه شوی دی په چا چې پروا لري د بل
شکوي شکايتونه هر څه به دې په زړه وي

سحرا ځان به وړک کړې د خلقو په بهير بهار کښې
د خلقونه چې لري خيالونه به پاڅه وي

***

غزل

بنڪلي بنڪلي ڏيار مخ بنڪلي مخ ته خفه ڪيرم
بنڪلي سترگي ڪتوري، زه ٿي سترگو ڪنبي ڏوڀيرم

خومره بنڪلي ڏيار مخ ڏانار هسي بنائسته
دي ڏوڳلي پڪنبي دوه سر مي گرڇي ور غورزيرم

بنڪلي خله بنڪلي غابنونه، ٿي ڏپيار ڊکه خدا
دهيلي غوند ٿي غاره، زه ٿي وائي تر ٿي تاويرم

بنڪلي ملا بنڪلي ٿي شاه بنڪلي بنڪلي ٿي پايان
چي زه ووينم دا، بيا نشه نشه گرڇيرم

ٿي په پخيله خومره بنڪلي تا بنائسته ڇنگه پيدا ڪرڻ
دا هنر د سحر نه ڏي، تاپه بنڪلو زه شيدا ڪرم

.....★★★.....

غزل

بنڪلي بنڪلي ديار مخ بنڪلي مخ ته خفه ڪيرم
بنڪلي سترگي ڪتوري، زهه ئي سترگو ڪنهي ڏوييرم

خومره بنڪلي ديار مخ ڏانار هسي بنائسته
دي ڏوغل پڪنهي دوه سر مهي گرڇي ور غورزيرم

بنڪلي خله بنڪلي غابونه، ئي دپيار ڊڪه خدا
دهيلي غوندے ئي غاره، زهه مهي وائي تري تاويرم

بنڪلي ملا بنڪلي ئي شا، بنڪلي بنڪلي ئي پايان
چي زهه ووينم دا، بيا نشه نشه گرڇيرم

ئي په پخيله خومره بنڪلي تانائسته خنگه پيدا ڪرڻ
دا هنر د سحر نه دے، تاپه بنڪلو زهه شيدا ڪرم

.....★★★.....

میره مور

مور چي دې ميره شی، نو خپل پلار به دې پلنډر شی
هرڅه دې قبضه کړی، دې د وچې سکندر شی

مور چي دې ميره شی، نو زړگې به دې پر هر شی
څوئې ئې کله واخلي د بېل کلی مسافر شی

مور چي دې ژوندې وی، نو جادووی چيچل نه کا
پلار توره بلا شی، بیا د کرښې نه بهر شی

اوله چي ژوندې وی د هاتې غوړ کښې اوده وی
دوئمه چي دې اوکړی نوله ظلم نه خبر شی

نه پوهیږي ځان باندې نشه خمار خمار وی
توکړی د گنده ډکه ئې بهیږي داپه سر شی

اوبه به خړوی، انې بانې به درله گوری
هرڅه ترې نه هیر شی بیا پلار نه وی غضنفر شی

مور چي دې ميره وی پلار د ښځې تش دلبر شی
اول ئې خپل بچی وی بیا بچونه هم منکر شی

مە اخلې خېل رتە! د بچونه خېله مور!
مور چې د چا مړه شی نو بچی ئې در په در شی
هسې د هوا خبرې نه دی مالیدلی....
یاره! بیا پلار نه وی، په بچو باندې ډیر بر شی
خرابو ته به بڼه وائی، او ښو ته به خراب
زړه به در له اوسیزی بیا شعر شی سحر شی

.....★★★.....

فنا

انسانه تۀ لږ پام کره درته گرانې مرحلې دی
 تۀ ځې به له دنيانه د ژوندون يو څولمحي دی
 نن راشي سبا درومي عجيبه غونډې قيصې دی
 اے ياره! ځما ياره! په ژوندون رسوا کيدل دی
 چل ول کښې به تۀ زور شي دلته يار بودا کيدل دی
 د خپلو د پردونه، له خوږونه دلته يار جدا کيدل دی
 ژوند نۀ دی سوزول کړی دا د اور تورې لمبې دی
 انسانه تۀ لږ پام کره دلته گرانې مرحلې دی
 راتلل دے ياره نيشته په ميرو کښې اوسيدل دی
 رنډا به چرته نۀ وی په تيرو کښې اوسيدل دی
 تيرېږي زندگي ياره يو څو ورځې چرچې دی
 انسانه تۀ لږ پام کره درته گرانې مرحلې دی
 په غموبه تۀ گوري دا هر څۀ به پاتې کيږي
 بچي به درته ژلري خپل زړۀ به دي خوږيږي
 دا هر څۀ به د بل شي دافنيا به دي وړانيږي
 دا خبرې نوي نۀ دی ځما ياره! دازرې دی
 انسانه تۀ لږ پام کره درته گرانې مرحلې دی

یریره د دې ځای نه هغه تنگ ځای ته ورتلل دی
 نه لار شته نه ئې ور شته ټول عمری بندى کیدل دی
 خوږه خوږه دنیا ده، دې دنیا نه ختمیدل دی
 انسان عجیبه شې دې عجیبه ئې ور څې شې دې
 انسانه ته لږ پام کړه درته گرانې مرحلې دې
 ته پروت په تورو خاورو کښې درې درې به کیږي
 د خاورو کوتگني کښې تر قیامت به اوسیري
 ته وړک به له دنیا شي پته نیشته څه به کیږي
 دنیا عجیبه توبه عجیبه غوندي اسرې دې
 انسانه ته لږ پام کړه درته گرانې مرحلې دې
 داژوند ډیر مختصر دې زما یاره سم ئې تیر کړه
 دنیا نه ته قلا رښه ده ته شا کړه سم ئې هیر کړه
 بیژنه راځی وختونه دادې وار دې نن ئې زیر کړه
 سحر وائی په شعر داروانې سلسلې دې
 انسانه ته لږ پام کړه درته گرانې مرحلې دې

.....★★★.....

ارمان دے مسلمانہ

پہ تلو کنبی دھوکہ
پہ راتلو کنبی دھوکہ
اخستلو کنبی دھوکہ
خرخولو کنبی دھوکہ
پہ کرلو کنبی دھوکہ

تازدہ کرې له شیطانه
ارمان دے مسلمانہ

ریبلو کنبی دھوکہ
کت کولو کنبی دھوکہ
جوړولو کنبی دھوکہ
ورانولو کنبی دھوکہ
ورکولو کنبی دھوکہ

داکارنډ دے له انسانه
ارمان دې مسلمانہ

بنيئلو کنبی دھوکہ
زده کولو کنبی دھوکہ
اودريدلو کنبی دھوکہ
کښيناستلو کنبی دھوکہ

پہ وئیلو کنبی دھوکہ

داقصہ شوہ پیرہ گرانہ

ارمان دے مسلمانہ

ژریدلو کنبی دھوکہ

خندیدلو کنبی دھوکہ

راوستلو کنبی دھوکہ

پہ بوتللو کنبی دھوکہ

گرخیدلو کنبی دھوکہ

کوم خوالار شولہ دنیا نہ

ارمان دے مسلمانہ

بازارونو کنبی دھوکہ

دفترونو کنبی دھوکہ

ھوتلونو کنبی دھوکہ

سفرونو کنبی دھوکہ

پہ کورونو کنبی دھوکہ

دازہ نہ وایم لہ خانہ

ارمان دے مسلمانہ

رورد خور سرہ دھوکہ

خورد رور سرہ دھوکہ

لورد مور سرہ دھوکہ

مور دلور سرہ دھوکہ
خسر اینگور سرہ دھوکہ

تول عالم دے پریشانہ
ارمان دے مسلمانہ

امیرانو کنبی دھوکہ
فقیرانو کنبی دھوکہ
ملنگانو کنبی دھوکہ
پہ خیلوانو کنبی دھوکہ
ملایانو کنبی دھوکہ

سحرمة کرہ نور بیانہ
ارمان دے مسلمانہ!

***.....

داقصہ شوہ پیرہ گراتہ

ارمان دے مسلمانہ

ژریدلو کنبی دھوکہ

خندیدلو کنبی دھوکہ

راوستلو کنبی دھوکہ

پہ بوتللو کنبی دھوکہ

گرخیدلو کنبی دھوکہ

کوم خوالا شولہ دنیا نہ

ارمان دے مسلمانہ

بازارونو کنبی دھوکہ

دفترونو کنبی دھوکہ

ھوتلونو کنبی دھوکہ

سفرونو کنبی دھوکہ

پہ کورونو کنبی دھوکہ

دازہ نہ وایم لہ خانہ

ارمان دے مسلمانہ

رورد خور سرہ دھوکہ

خورد رور سرہ دھوکہ

لورد مور سرہ دھوکہ

ټول عمر

کاش چې ټول عمر بهار وي
ښکلي ښکلي مې دلدار وي
سورپه سرو گلو گلزار وي

دلته ټول عمر سنگار وي
کاش چې ټول عمر بهار وي

کاش چې ټول عمر ځوانی وي
مې د زړه ښکلي مستی وي
ټوله ټوله خوشحالی وي

تل په خواکښې مې خپل یل وي
کاش چې ټول عمر بهار وي

کاش چې څوک نه ژریدلي
دلته څوک نه رژیډلي
نه هیڅوک خفه کیدلي

چې هر څوک هر چاته څاروي
کاش چې ټول عمر بهار وي

يار آخر فنا فناده

عجيبه غوندي غوغاده

خما پاتي دلرياده

کاش چي ټول عمر چغاروي

بنکلي بنکلي نوبهاروي

يار آخر کښي مړه کيدل دي

دي دنيانه آخر تلل دي

يار آخر خاورې کيدل دي

ماښام نه وي تل سحر وي

کاش چي ټول عمر بهار وي

.....★★★.....

نصیحت

دَخلقونہ جُداسہ زندگی بہ دے رنگلڑہ شی
خلقو کنبی چي لوسی زندگی بہ دے بیکلڑہ شی

خوک بہ چلہ خہ ورکری بے لہ لوئی نقصانہ
زرہ بہ درلہ وسیزی، هر خہ بہ یملڑہ شی

خان لہ بہ آرام مومی خان لہ بہ سکون مومی
خلقو کنبی چي لوسی زندگی بہ دے مرلڑہ شی

هر سرې په خان دې بل تہ نۀ گوری
لرې شہ لہ خلقو زندگی بہ دے دا غلڑہ شی

خان لہ چي ژوندون کوي، بے تخته بلاشہ بۀ ئي
گر خہ بهارونو کنبی هر خہ بہ گلزارہ شی

لر شہ تنرونونہ لر شہ محفلونونہ
خہ بہ خان دپارہ شی، خہ بہ خلقي دپارہ شی

خلقو کنبی چي لوسی په آخره کنبی پردې بہ شي
لرې چي دَخلقوالے سحر نو هر خوک بہ دے دللڑہ شی

بڻه انسان

بڻه انسان هغه ڏي چې سلوك بڻه ډهر چا کوی
بڻه انسان هغه ڏي چې په روڼر تندي خدا کوی
بڻه انسان هغه ڏي چې خاطر زما اوستا کوی
نيت به ئي صفا وي، ڏي په زړه کښي غونډان نه ساتي
خيال ئي وي روان ڏي په خپل خيال کښي خنډان نه ساتي
نه غاږي به ځايه ڏي په ځله کښي سگان نه ساتي
بڻه انسان هغه ڏي چې خبرې بڻه صفا کوی
بڻه انسان هغه ڏي چې سلوك بڻه ډهر چا کوی
بڻه انسان هغه ڏي چې به لوڼه بهي غرضه وي
بد خو هميشه ياره! بهي دينه به مذهب به وي
دروغ نه وائي خلقه! بڻه انسان به تل په سچه وي
بڻه انسان هغه ڏي چې خلوص او بڻه وفا کوی
بڻه انسان هغه ڏي چې سلوك بڻه ډهر چا کوی
بڻه انسان هغه ڏي چې به ډي دنيا پرست نه وي
درويش به وي گدا به وي به ډي هوا پرست نه وي
ساده باده به اوسي خوبه دمه نما پرست نه وي
بڻه هغه انسان ڏي نه پروا دده دنيا کوی

ٻنءُ هغه انسان دې چې سلوك ٻنءُ د هر چا کوی
 ٻنءُ انسان هغه دې چې د مے خیال په زندگي کوی
 اوسى په احتياط دلتہ دې پام د بندگئي کوی
 ځان ساتی له اورہ او پرہیز د گندگئي کوی
 ٻنءُ انسان هغه دې چې دې غم د خپل سبا کوی
 ٻنءُ انسان هغه دې چې سلوك ٻنءُ د هر چا کوی
 ٻنءُ هغه انسان دې چې حلال او مردار پیژنی
 ٻنءُ هغه انسان دې چې غلام او سردار پیژنی
 سحر! ٻنءُ هغه د مے چې دې پردې او خپل یار پیژنی
 ٻنءُ هغه انسان دې چې خپل ځان باندې پروا کوی
 ٻنءُ هغه انسان دې چې سلوك ٻنءُ د هر چا کوی

.....★★★.....

پردی خلق خنگه بنه وی

پردی خلق خنگه بنه وی، خپل به دې په سروهی
زره به درله سیزی تل، خپل به دې تېروهی

زره کښې به خه نه لرې ستا به عزتونه کړی
خپل به دې تل پښې وهی یا به دې وزروهی

قدر دې پردې کوی، ستا به تل خاطر کوی
خپل به خپل بدل اخلی، تا به برابر وهی

پردوته به ته خوږ لگې خپلو ته به بد لگې
پردې به دې په گل وولی، خپل دې په خنجر وهی

تاته به سم گوری نه، تانه به خپل ډډه کړی
خان نه به دې برگړی، بره به دې پړو هی

پردې درسره مینه کړی، خپل به دښمنی کوی
بل ځای به دے نه وهی، خپل به دے ځیگرو هی

پردې به دې په زړه کښې ږدی، خپل به دې توکی یاره
تا به سم زغمې نه شي ستا به کروفر وهی

وگوره پخپله یاره، وگوره! که نه منې
هم به دې ماښام وهی بیا به دې سحر وهی

نصیحت

خان له خپل برابر گوره، دهغوی سره دوستی کړه
خان له ښکلي دلبر گوره، نو هله پرې خان ستی کړه
هلمه بدې لگي یاره! چي د چا برابر نه ئې
دا خپل دروند خان به دې سپک کړی دهمسرو خان جوتی کړه
څوک د چانه اوچت نه وی څوک د چانه څه ښه نه وی
که دې مخکښي به خودی کړه، خودداری اوس سمدستی کړه
چاته سپي سپي مۀ شه یاره! په سپیتوب ده ډیره گرانه
پاسه باز غوندې پرواز کړه په همت خان دولتی کړه
څه به خلق، څه خپلوی، څه به یاری کړی
اے سحر خان اوچت کړه په دنیا خان همتی کړه

.....★★★.....

غزل

ورکھ دے دنیا شی؟ دنیا کارونو سترے کرم
هیخ می حاصل نہ کرے، هر سبا کارونو سترے کرم
خنکھ ئی دنیا تہ، دنیا کارونو سترے کرم
روح می مینی سترے، او جدا کارونو سترے کرم
بنکلی دا دنیا دہ، زما دیرہ زیاتہ خوبہ دہ
خلق بی وفاوی، دینکلا کارونو سترے کرم
دا دنیا فانی دہ، زہ وفا ور پکینی غوارمہ ....
دا ادبی وفاؤ دنیا، دیری وفا سترے کرم
زہ ور پسی گر خمہ، دا بنکلی دنیا غوارمہ
هیخ م حاصل نہ کرے، پہ رشتیا کارونو سترے کرم
زہ جور لیونے یم، لہ دے خلقو وفا غوارمہ
مینی دیار سترے، داشنا کارونو سترے کرم
ورکھ دے دنیا شی، د دنیا کارونہ و رک دے شی
سحرا خطا کیڑے، د خطا کارونو سترے کرم

***.....

غزل

کله په رقيب لگي کله ته په مالگي
نور مي خواله مه راځه ، ته چي په هر چا لگي

ستا سره مي مينه ده ته ځما ليلي لگي
زړه دې رانه وړي دے ته مي محبوبا لگي
تا به زه د زړه د کوره اوباسم ستا ياري به نه کړمه
مينه کړم رقيب سره ، څنگه محبوبا لگي

داراته درغ وائي ياره چي زه ستايمه
کله مي دشمن سره ، کله ته په مالگي

ما خو وے زمائي ته ، ياره د بل چاو وے ته
کله کله وينم دے ، رقيب ته په خدا لگي

داسي مينه نه کړمه ، مينه کين شريك نه وي
خاند ے هم رقيب سره ، هم ماته په ادا لگي

نور مي خواله مه راځه ، خپل زړگي به صبر کړم
نور مي ياره نه لگي ، ته چه په هر خوا لگي
ماساتي جدا جدا ، زړه دے رقيب سره
يمه زه تنها تنها ، مانه ته جدا لگي

کله ياره څنگه ئي، کله ياره څنگه ئي
کله با و فالگي، کله بي و فالگي
ظلم ته په ما کوي، ياري چه د بل چا کوم
زړه باندې مې نه لگي، نه مې خپل اشنا لگي

رقيب باندې زه بد لگم دشمن دې دشمني کوي
دشمن چه خوا کښې نه وي ياره بياراته صفا لگي
ياره چه ياري شوه داستا چې دالداري شوه دا
ته چه خيال زمانه کړې، بيا به ته د چا لگي

نه رانيزدې کيږې ته، ته زمانه ډډه کړې
خه رنگه دې مينه ده، خه رنگه پخلا لگي

نوره ياري نه کوم زه په تا خبريمه
نه په مخفلونو کښې، نه مې په تنها لگي

ته چه ياره داسې کړې، ټول عمر به وړانه وي
نه مې ستا ښکلا خوښه، نه مې دلريا لگي

اوسو زېدم ياره زه تا په مينه پوه نه کړم
ځکه داسې ليکې اې سحر وار خطا لگي

.....★★★.....

غزل

چا کبسي پرد سُرخاب نه وي
د چابل څه مآب نه وي

تول پيداله يوې خاورې
څوک پيدا د بل آب نه وي

يو آدم او يو انسان دے
د چابل څه حساب نه وي

چې د ځن په حقيقت هم نه پوهيږي
ده نه بل يو دواب نه وي

که لوئني ده، د الله ده.....
ده ليدلې څه آفت او عذاب نه وي

ته فقير ئي ځان فقير گنه سحر!
په قيامت به دې بل هيڅ يو جواب نه وي

.....***.....

غزل

که جانان دے لاپرواہ و اخطانشی زہ گہ
کہ لہ تا مرور تلے پہ ژانشی زہ گہ

کہ جانان دے پرواہ نہ کا لاپروانشی زہ گہ
دلریا کہ بے وقادے بی وفانشی زہ گہ

خیر دے خیر دے زہ دا خیل قسمت بہ خہ کرم
دلریا کہ جفا کاندی، تہ خفانشی زہ گہ

یوہ ورخ بہ مینہ راوی جانان تاتہ پخپلہ
سرپہ پینود صنم مہ پردہ بی خدا نشی زہ گہ

مزہ داسی مینہ کاندی چہ دلبرو تاتہ راشی
د سحر لیونی عشقہ! ور پخلا نشی زہ گہ

.....★★★.....

"دوستی او یاری" (آزاد نظم) (ترجمہ دانگریزی ژبی نظم نہ)

یاری زر او زور نہ غواری
یا پر قید لے ، دلفریبہ دھوکہ
د تعریفونو چاپلوسو نہ لرے
هسې خندا نه غواری
د تنگ نظری نه.....

یاری کرکه کوی.....
په خوشحالی خوشحالی دا خپل مقصد ته رسی
که زبانی یا عملی وی نو هم.....
د نا امیده ستړی شوی خلقو
دا حوصله زیاتوی.....
زړه له قرار وړ کوی.....
د بزدلانو کښې غیرت اچوی
انسان غلطو نه په ډډه ساتی.....
د آخرت سفر ته لار جوړوی
دا بے غرضه او خالصه یاری.....
د انسانی ژوندون معیاد اوږدوی

ډیر اوږدوی.....
ډیر پلنوی.....
او ډیر ئې کلک ساتی
د انسان تعلق.....
د بل انسان سره.....
د کل جهان سره.....
د پاک سبوحان سره.....
بنه وی.....

یاری او دوستی

غزل

هيڃ به ترې جوړ نه ڪر ۽ ڪه بادشاهه د ڪل جهان شي
لاندي به راپريوز ۽، ڪه اوچت ته په آسمان شي

يوه ورځي به پروت ئي تا ڪڙه خله به نيولي وي
مرگ به دے ميله شي ڪه قارون يا ته هاماڻ شي

تاخو په دنيا لڪه د مار هسي چجه ڪر ۽
زهر به دے توڻ شي، ڪه مضبوط ته په گردان شي

خومره چه اوچت شي، دا دستور دے هو مره د زر ڪوي
سرب به دے راتيت شي ياره ته به په خپل ځان شي

مه څه بره مه څه اے سحر بره تله نه شي
گير به په پنجره کښي ته د پاك غني سبحان شي

***

بنکلی خلق

بنکلی صرف زہرہ چاودل کا	بنکلی صرف کھول کا
تش پہ اور باندے سیزل کا	عجیبہ وی د دوی مینہ
پہ خنجر باندے وژل کا	ستانہ خان بہ ساتی لرمے
دوی دلرمے نہ خندل کا	پہ ہیخ رنگ نہ نزدی کیڑی
پہ بنکلا دوی تنگول کا	مینہ تشہ خندا نہ وی
پہ خوڑو سترگو وھل کا	سترگی تورمے پہ رانجوکری
پہ زہرہ اور ہدی بلول کا	دوی دازرہ بہ درلہ مہر کا
دوی دلرمے نہ کتل کا	چرہ مینہ ، وفا نہ کری
دوی بس ہسی زہرہ وڑل کا	بنکلی ہیخ دچا خہ نہ وی
بنکلی خلق شرمول کا	مہ توبہ توبہ لہ بنکلو
ہسہ ہسہ خنگول کہ	نہ بہ وینن نہ بہ اودہ ئی

توقی نہ دی دارابستیادی

سحر خکہ دا وئیل کا

.....★★★.....

خپل کور

د ختو دے يو کور وے پکښې ځان له او سیدلے
ارمان دے خپله کوره

د خلقو نه پناه وے پکښې زه اوده کیدلے
ډیر تنگ یمه له شوره

آرام مې ډیر کولې مې وجود دمه کولې
دا سترې زړه مې گوره

نه لگی اترنې یاره، اتر مې زړه سیزلے
دا واوره زما روره

لمن به دے او چته پکښې اوسه زړه چاودلے
لې سوې زړه وگوره

چې ځان له پکښې ناست وے پاسیدلے گزیدلے
دا وائمه له جوړه

زما قسمت کښې نشته خپل قسمت یمه وهلے
دا برخه وی له موړه

آرام باندے چې ناست وے ژړلے که خندلے
وجود مې دے رنځوړه

سحر حالونه وائی، مې زړگې دے دریدلے
ډیر وائمه په زوره

.....★★★.....

رباعی

چې پښه ږدې ورته گوره
گنی مات به په تهرشی
درته وائمه اے روره
ځان ساته ل خپله زوره

رباعی

صبر صبر که انسانه
په لږ صبر گټه ډیره
دانور دے له آسمانه
تادی کړی به دې حیرانه

رباعی

ځان ساته له هرگزاره
که دې سراو سترگی لارې
زندگی به دې شی خواره
له ژوندون به شی بیزاره

رباعی

ژبه بنده کړه اے یاره
چې ته پوه په کائنات شي
د مطلب خبرې سپاره
خاموشي ډیره زورداره

رباعی

په هیڅ څه به، څوک خپل نه کړے
په اوبو به، اور، بل نه کړے
از مائیلی مې خپلوان او آشنایان
یار! از غی خووی از غی، ته به ئے گل نه کړے

غہلی ہکلی دلربا تہ!

چہی مہی خوانی لارہ شی یارہ! نو بیا خلہ راخی
چہی مہی ژوندون خاورې ایرې شی بیا بہ ہلہ راخی
ظالمہ یارہ! تا بیلتون باندے ستی پتی کرم
چہی زہ لوگہی لوگہی شم ولې بیا دلبرہ راخی
بیا بہ ماہنام دژوندانہ وی تور تمونہ بہ وی
بیا بہ تالا والا گلونہ تہ بلبلہ راخی
بیا بہ زہ نہ یم بیا بہ ذا وختونہ نہ وی گلې
را پسی دیر بہ ارمانی، بیا بہ بے دلہ راخی
افسوس افسوس دلبرہ! ستا ہدیادیہ مہ نہ
اوردو مودو کنبی یو دوه خلہ یادری خلہ راخی
تہول عمر یارہ! مینہ اوژوند خونہ وی
بیا بہ پہ قبر اور پہ خلی دزہ سرہ راخی
مخ نہ ہنکلا، سترگے بی نورہ، زہ نہ مینہ درومی
زندگی لارہ، تہ سحر لہ بہ بیا کلہ راخی

نظم

خومره ډيروختونه تير شو

خومره ډير خلق فنا شو

خومره ډيرې ورځې لارې

خومره نوى راپيدا شو

خومره ځي په بله مخه

څوك بادشاه او څوك گدا شو

ژوند كېنې خومره سختې سختې

انسانان خومره رسوا شو

د انسان په دمه كار نشته

ډير افسوس چه په هوا شو

خومره ډير زمونه مړه شو

نن ماشوم صبا بوډا شو

سحر گوري چې دنيا ته

ځكه خيال ئې په ژړا شو

***

عقلونہ (نظم)

زہ پہ در کبھی نہ یم درتہ کر مہ خو خبری
 دشونہ و دسر نہ دی داد تل نہ ہم ژوری
 اللہ لہ تولو لو ی دے، دا خبرے ملغلری
 پردی مالونہ م، مہ خورہ می دزہ دی دا خبری
 تنہا د خلقو اوسہ، درتہ وایمہ گوہری
 بغیر نہ انہ مہ خہ، وی د شپہ کندہ کپری
 اکثر خاموشہ اوسہ، شپہ خبری بے اثری
 سوالونہ د چامہ کرہ، انسان خپلہ دے سوالگری
 دیر عشق د چامہ کرہ، بی وفا ہمیش دالداری
 دژوند سفر خطر دے سنجیدہ شہ پہ دی لاری
 چہی خہی نو مخکبھی گورہ، خپل قلم بلندی نگری
 دنیا خو پہ قسمت دہ کہ خومرہ تہ ہونیاری
 کپری خبری مہ کرہ، کہ ہر خومرہ زوروری
 یو ورغ یارہ فنا دہ د دنیا خہ تیکداری
 سحر! بنہ شاعرئی، د حکمت خبری خاری
 دایادی لہ یارہ
 دزہ پہ غوہ و واورہ
 مخلوق ہم بے کارہ
 پہ غم بہ شہ بیمارہ
 شہ ژوند بہ دے گلزارہ
 پہ درز بہ شہ گزارہ
 کپری خان بہ بی قارہ
 خپل خان ساتھ خودارہ
 مامینہ کپری یارہ
 خان بچ ساتھ دلدارہ
 شہ لاندی بہ گزارہ
 مالیدی دنیا دارہ
 کپہ خبرہ مزیدارہ
 فنا شول دیر بے شمارہ
 دا گوری زما یارہ

.....★★★.....

بدی

دنيا ياره! د خدائي ده خلقوبه شي بدی
دوه ورځې د نياگۍ ده د خلقوبه شي بدی
نن يو صبا به نه يو، ورکېروله دنيانه
بڼه وگوره خبره د پستۍ ده د خلقوبه شي بدی
که موږ شوې نه دې منی که وږې شوې ځان ژاړې
خبره د مستي ده زمانه د دښمني ده، د خلقوبه شي بدی
فرعون هر چانه جوړ دے دقارون خويونه ډير شو
چرچا بس دلوي ده د خلقوبه شي بدی
اے ياره! داسې ژوند کړی چې هر لوري ازغی وی
توبه، توبه، له زندگۍ ده، د خلقوبه شي بدی
قرآن تاته څه وائی بشر بيا تو کښې لاڅه ده
انسان د انسان دوست دے، څه چاره د دوستۍ ده د خلقوبه شي بدی
خپله خورې او خپله څښې به په خلقوبه ته بوج ئې
بې ايمانی ده د انشته د بې ايمانی ده د خلقوبه شي بدی
چې اووينی دا خلق، ناپوهه شي لږ پوهه
دا ځکه سحر ليکی دا موضوع د شاعرۍ ده، د خلقوبه شي بدی

.....★★★.....

غزل

زړه مې ستانه صبر شه جانانه، بس دے مه راځه
مينه په تابوچ وه تاته گرانه، بس دے مه راځه
ډيرې مينې ډير غمونو، زړه راله ډير پوهه كړو
گرانه نه وه مينه، مې ارزانه بس دے مه راځه
غت كاڼرې مې ايښې په زړه كې چې خواله رانشي
مينې نه دے كركه كړه، نادانه بس دے مه راځه
دابه وصيت كړ مه نزدې خپلو خپلوانو ته
مه ئې پرېږدئ جدا ساتئ غما نه بس دے مه راځه
لاړه زندگي ښكلي ځوانی رانه تمامه شوه
ډير كه پرېشانه كښ پښيमानه بس دے مه راځه
دا خويو بهار وويو ښكلا غما د مينې وه
ورژيدم ياره! بے خړانه بس دے مه راځه
مه راځه جانانه! لوگي كيږ مه وركيږ مه
خير كه ستړه مړ شي له هجرانه بس دے مه راځه

***

غزل

يار هم نه خپليږي، نو اغيارزه څنگه خپل کړمه
پردي چرته خپليږي، نو بيا يارزه څنگه خپل کړمه

زړه که ورته وچوې دا ځان که کړې ذرې ذرې
څوک هم نه خپليږي نو دلدارزه څنگه خپل کړمه

ولې پردي کيږي، مې گيله ټوله دخپلونه
گل هم نه خنديږي، نو بيا خارزه څنگه خپل کړمه

يار ديار نه ډډه کړي دوست له دوست نه څنگ کوي
دلارود کوڅو سرې، ريبارزه څنگه خپل کړمه

مينه مينه لاره، شوه دمخ دنيا ---
پرېږدوه سحرادنيا دارزه څنگه خپل کړمه

***

غزل جانان

کله چه زه مرشم تماشي ته به ئي نه پرپردي
دامي وصيت دے جنلزي ته به ئي نه پرپردي

ژوند بلندي جانان مي خواله نه راتلو —
حکه داسي ليکم دکت پيني ته به ئي نه پرپردي

ما به دي غوښتلو، ما به مينه نه کرکه کره
شرې به ئي خمانه، دمرگی شپې ته به ئي نه پرپردي

ما به يابلو، خوېزړگی به مي دردنه کرل
قبر ته به ئي نه پرپردي دې خړې ته به ئي نه پرپردي

زه ئي لاملنی کړم دوصال لوگي لوگي شومه
سحر ته به ئي نه پرپردي، کتنې ته به ئي نه پرپردي

غزل

قاصد ورشه جانان ته د زرگی حالونه ورسوه
د سوی زړه، سوی ځیگر زما د زړه دردونه ورسوه
جانان ته ووايه زما د زرگی ټول حالونه
حالونه سم ورته بیان که مې د زړه خیالونه ورسوه
ورته دا ووايه زه خواله، دې درتلي نه شمه
زرگې مې و چاودو سوري شو، ورته دا عرضونه ورسوه
خواله درځم که زه څه وایم رسوا کیرم گلې!
دا مې د زړه خبرې، دا شعرونه ورسوه
په تاسو کېم عجیبه ده، تانه لرې لرې
څه فریادونه څه فراق، څه د وفا سوالونه ورسوه
په وینه ستا، په اودو هم گلفامه! تا یادوی
خیر دې پیامه څه، نن مې دا یادونه ورسوه
پټ ورته دا وایه چې له غمه لیونې به دې شی
میننه یوراز دې نن مې دا رازونه ورسوه
د سحر حال باندې خبر که مې دا ښکلي جانان
چې یار خبروی ورته دا بیتونه ورسوه

.....★★★.....

خپل لونو غور سکول ته یو سوچه!!

دلته ښکلی استاذان وو هغه څه شو
دلته نور نور شاگردان وو هغه څه شو
یو ضیاء وو، بل بدری اوبل غفور وو
نور هم ښه معلمان وو هغه څه شو
درته وائیم په رښتیا خلق ورکیري
د خپل وخت ښکلی ځوانان وو هغه څه شو
د سکول مخې ته به نور چابري مار ناست وو
چرته تلې هغه ډیر، چې عاجزان وو هغه څه شو
چې اوږده اوږده تېلې به ئې وو هلته
یو بخفور اوبل زرگل چې چپراسیان وو هغه څه شو
هم به مخ ئې، هم به ئې گیرې رنرا کرله
دلته ښکلی بوډاگان وو هغه څه شو
په کمره کښې به بند ناست وو او نن نشته
یو به دنگ اوبل به چیت، چې بابوگان وو هغه څه شو
چې په باغ ئې همیش پیرمې کولې.....
یو میان باز، بل گل رحمان وو هغه څه شو
څومره ډیره دبډبه به ئې لرله —
څه شو څه شو د خپل وخت، پرنسپلان وو هغه څه شو

په يو دم به ئی په بور دنقشه را کښلا .....
 يو لطيف بل مگمل ډرائنگ ماستران وو هغه څه شو
 چې په يو آواز به ئی ټول ميدان خاموش کړو
 يو جبار او بل ماسن ډرل ماستران وو هغه څه شو
 له آوازه به ئی ټول خلق خاموش وو —
 ښه دنگ لوړ ښکلي قاريان وو هغه څه شو
 يو ملا چې تاج محمد وو بل سابق وو
 درته وايمه زبرگان وو هغه څه شو
 چې خپل فرض پيژندو به ئی، څومره ښه وو
 څومره ښه ښه نوکران وو هغه څه شو
 درته وائم هغه مړه دی، هغه وړک دی
 څه خواږه خواږه ياران وو هغه څه شو
 اوس سحر په خپل احساس او قلم ليک کړی
 مخکښي نور نور شاعران وو هغه څه شو
 يوه ورځ به سحر هم له سکول نه وړک شی
 داسي ډير ډير استاذان وو هغه څه شو

...★★★...

سپین ڊیری (په یو بینک کنهې)

مه وایه اشنا ته سپین ډیرو راته مه وایه، ډیروی حریصان
بنه مې ډیر لیدلی په کونټی څی، یاره ډیروی لالچیان
په ځان به نه پوهیږی، په دنیا باندې بنه پوه وی
د ابده بلا شی بیا چیچل کا بناماران
هسئ دے راګونجی شی په مخ ئی گیره سپینه شتی
پوه به پرې نه شی چې انسان دے که حیوان
که نه مني نو ورشه دیسو مقام له ورشه!
بیائی حال وګوره! بوډا څنگه مسلمان
خلق چې بوډاشی، نوالله ته په ژړاشی
دې کچکول راوخلی، بوډاګان شی ملنګان
ایمان قرآن ئی نه وی، نه ئی ژبه نه ئی خیال
دنیا باندے ځان وژنی د دنیا شی پتنګان
سپین ډیری دے په سپینو، خفه نشی دامې خواست دے
سحر ډیر محسوس کړی زړه د تل نه د بیان

..... ★★★ .....

غزل (خپلي محبوباته !!)

زړه دې راله اوچووته د خپلیدونه ئې
ډیره بې وفائې ته ، هیڅ دښه کیدونه ئې
بیابانه ارمانونه کړې ، ما ریاوې به ډیر
بیابانه مې اونه مومې ، اوس د پوهیدونه ئې
هسې د مې مین کړمه ، اوسې رانه لرې ته
ښکلي محبوبا زما ، خواله دراتلونې ئې
تا د پاکې مینې مې ، هیڅ قدرونه کړلو
خه رنگه میزبان ئې ته ، هیڅ د میلمنونه ئې
شپه ورځې دردیږمه زه خونازولې یم
ته خومره سنگ دله ئې هیڅ د خوږیدونه ئې
ستا ظلم او زور یاره ! ځان باندې خبر کړمه
اې نادانه یارا مې ، ته د خبریدونه ئې
زما د خیاله نه وو ځې ، ستا فکر کښې اوسمه
ته که بې وفائې خیر ، هم د هیردونه ئې
ډیرې ارادې مې کړې وائم چې دې پرېږدمه
خه عجیبه مینه ده ، زړه نه دوتونه ئې
په چغو که زه وژاړم ، وکړم که آهونه ډیر
عشق دې عجیبه غوندې ، سحر د تیکیدونه ئې

..... ★ ★ ★ .....

نظم (رسمونه او حجونه)

په عبادت کښې درسمونو څه دی
 دے کښې اشنا درواجونو څه دی
 تاخود حج نه تماشه جوړ کړه
 په دے کښې چټه دښوونو څه دی
 لکه واده گرځي، کوڅه په کوڅه
 کوي ستونه دي کښې ياره دستونو څه دی
 سره ږودې د لوړې وخت کښې چاله نه ورکوي
 اے ریاکاره! دي کښې بیا د خیراتونو څه دی
 تش یو ټولکې او ناوې نه وی پکښې
 دي کښې د گاو د هارونو څه دی
 کوم صحابی لونی ځان سره حاجی لیکله
 چې حج دے وکړو دی کښې بیا د لقبونو څه دی
 نور د قرآن احادیث نه نه ئې خبر.....
 دا خو سیالی شوه ياره دے کښې د ضدونو څه دی
 سحر ته اوبنایه دا په کوم کتاب راغلی
 رسم کښې يار سره د مینې اور رازونو څه دی

.....★★★.....

غزل

جانانه لارې د زرۀ کور مې، نن کنډر پاتې شو
کله دې بار کره ډیر خفه مې، نن ځیگر پاتې شو

ټول امیدونه، خوشحالی مې له زرګی اووتې
د پاکې مینې پاک زرګی مې، در په در پاتې شو

پت پت سوزیږم، ایرې کیرم د بیلټون په اور کښې
ایرې ایرې، لوګې لوګې مې د زرۀ سر پاتې شو

تورې تیرې مې راخوړې شوې د زرګی په سیمه
بنګلي سباد مینې لار زیر مازیگر پاتې شو

چا بنه وئیلی، چې پردی پردی وی
په هیڅ هم خپل نه شو سحر نه خپل دلبر پاتې شو

.....★★★.....

خپل ښکلی دلبر ته!

چې مې ځوانی لاره شی یاره! نو بیا ځله راځې
چې مې ژوندون خاورې ایری شی بیا به هله راځې
ظالمه یاره! تا بیلتون باندې ذرې ذرې کرم
چې زه لوگې لوگې شم ولې بیا دلبره راځې
بیا به ماښام د ژوندانه وی تور تمونه به وی
بیا به تالا والا گلونه ته بلبله راځې
بیا به زه نه یم بیا به دا وختونه نه وی گلې
راپسې ډیر به ارمانی، بیا به به دل راځې
افسوس افسوس دلبره! ستا هلو یادیرمه نه
دومره مودو کښې، یو دوه ځله یا درې ځله راځې
ټول عمر ژوند او مینه نه وی، گلې.....
بیا به په قبر او په ځلی د زړه سره راځې
مخ نه ښکلا، سترگې به نوره، زړه نه مینه درومې
زندگۍ لاره ته سحر له به بیا کله راځې

.....★★★.....

غزل

ورکه دې دنياشی د دنیا کارونو سترې کړم
هیڅ مې حاصل نه کړل هر سبا کارونو سترې کړم

دا دنیا فانی ده ، زه وفا ورپکښې غواړمه .....
هر څه به وفادې اوزه ډیرې وفا سترې کړم

زه ورپسې گرځمه ، زه ښکلي دنیا غواړمه .....
هیڅ مې حاصل نه کړه ، په رښتیا کارونو سترې کړم

ښکلي محبوبا ده ، زما ډیره زیاته خوښه ده
میننه مینه کړمه ، د ښکلا کارونو سترې کړم

زه جوړ لیونی یم ، له دې خلقو وفا غواړمه
مینې دیار سترې ، د آشنا کارونو سترې کړم

ورک دې محبوبا شی ، هم دا مینه دې خدائے ورکه کړی
سحر پرې خطا کیږي د خطا کارونو سترې کړم

.....★★★.....

غزل

خالی لاسونه راشی او دروند پند ځان سره یو سی
صفا صفا راغلي، او ډیر گند سره یو سی

خومره بي وقوفه، په بڼه بد هم نه پوهیږی
کوی دې گناهونه، څه پټ او څه څرگند ځان سره یو سی

چې راشی دې دنیا ته، نو گډوډ شی په دنیا کښې
په غیږه کښې تراڅه، او څه گل قند ځان سره یو سی

دردونه تکلیفونه، خپل عمل نه هلته جوړ کړی
په پخپله ځان بندی کړی، داسې بند ځان سره یو سی

افسوس دریا ندې کړمه چه ته خومره بي ضمیره
سحر! بس دے بس دے، څه پسند او ناپسند ځان سره یو سی

.....★★★.....

جانانه!! (غزل)

چي په ژوند راله رانغلي جنازي له مې رامه شه
بيا به مريمه جانانه! تماشي له مې رامه شه
دا خو دوه ورځي ژوندون وو، داسې تير شه
بيا د مړينې دستورونو، ډرامې له مې رامه شه
تاخوزه ټول وسيزلم، تازه ډير ارمان ارمان كړم
چي په ژوند راله رانغلي، مقبرې له مې رامه شه
زما دا گناه وه ياره! ته مې خوښ و ښه
زه رښتيا په تا مټن ووم، نندارې له مې رامه شه
ډير هجران باندې، جانانه ليونې شوم
بيا مې غږ له رامه شه لاس نيوي له مې رامه شه
بيا به ډير سوچونه وكړم، بيا به ډير اړيسي ژرې
بيا مې خاورو له مې راشه، بيا خزي له مې رامه شه
بيا نه ووينم په مړونۍ، بيا به هيڅ به نه پوهيږم
بيا به رسم د دروغو، د كټ پښې له مې رامه شه
يو ديدن هم په ما گران ووياره ستا په ټول ژوندون كښې
مرگ بهانه نه كړې دلبره! تماشي له مې رامه شه
ما به هلته خدائې بخښي په خپله مينه .....
دعاگانو له رانسي، فاتحي له مې رامه شه

زۀ دے ډیر عمر په طمع مادي ډیر انتظار کړی
 چې مې کور لره رانغلې بیا حجرې له مې رامه شه
 سحر ډیر ارمانی تلے ، څکه داشعرونه لیکي
 بیا مې قبر له رامه شه ، بیا جنگلي له مې رامه شه

.....★★★.....

غزل (عاشق وے)

هغه شپې ورځې مې څه شوې ، چې زرگيه په قلاوے
 سمه دمه زندگي وه اے زرگيه تۀ په لاروے
 هيڅ هم نه وو توله توله غریبي وه
 سرسرتوړو پښې ابلے بڼۀ سرداروے
 څه عجيبه زمانه وه ، عجيبه غوندے ژوند وو
 تاكه خومره ډیره مينه ، ستابه هريو کس دلداروے
 هر څه شته خومره نشته ژوند سپيره سپيره لگيرې
 غمه پت وے زندگي کښې ، ځما زړۀ کښې تۀ بسياروے
 زړۀ مې توردے له هر څه نه ، حقيقت رامعلوم شوے
 دفناپه سبق پوهه ، له ډیر وخته خبرداروے
 ټول ژوندون مې په حفگان حفگان کښې تير شو
 تۀ عاشق وے ته له ځايه نه بیماروے
 اوس هر څه ته حفه کيرم زړۀ مې ژاړی.....
 اے سحر! له اوله له ازله غمگساروے

.....★★★.....

غزل (رہبتیا، رہبتیا)

ہیخ بہ حاصل نہ کا کہ تہ دیر اوکری کارونہ
ستری بہ دے خان شی کہ تہ فتح کری ملکونہ

دلہ دیر عالم ووزرہ ئی چاودے، ستری تلے
ہیخ ئی موندے نہ دی، کہ تہ دیر اوکری سوچونہ

مارغان او خنار کارونہ نہ کوی تش بنکار کری
خیتہ ئی مرہ وی، وائم کرہ عبادتونہ

دا ہر خہ فانی دی دا ژوندن دیر خطرناک دے
وائی دا ہر خہ حمادی بیا خالی وی تری کورونہ

دوہ ورخی ژوندون دے، تہ دسلو کالو غم کری
بیا بہ ہم مور نہ شی، کہ داستاشی تول خیزونہ

دیر عالم مہ ولید، مادنیایرہ کتلی
خکہ سحروائی دارہبتیا رہبتیا شعرونہ

.....★★★.....

غزل (خما خوانی)

خه شوه خوانی مې خه شوه، خه شو بهار مې خه شو
خه شو سپرلې مې خه شو، خه شو گلزار مې خه شو
گونه مې زیره شوله، دازه خزان وهله
بنکلي بنائست مې خه شو بنکلي چغار مې خه شو
پريشانه ناست، بيخاره پروت يم چرته غلي غلي
هغه هوا مې خه شوه، نن هغه زور مې شو
زه به خوشحاله ومه، مست به وم به بهار
زما خوانی خه شوله، هغه گلزار مې خه شو
زه به لمبه لمبه وم زه به شعله شعله وم
شومه ايرې ايرې زه، بنکلي انگار مې خه شو
توره تياره شوه، توره شپه شوه، زندگي لار له
هغه سبا خه شو، سحر شو، دلدار مې خه شو

.....★★★.....

غریبی بده بلا ده

ملنگ به درنه جوړ کړی
به رنگ به درنه جوړ کړی
کلك سنگ به درنه جوړ کړی

داور کړه دالسه ده
غریبی بده بلا ده

سوالگر مې به شي ياره
دم گر مې به شي ياره
باد سر مې به شي ياري

عجیبه غوندي سودا ده
غریبی بده بلا ده

کبار به اخلي ياره
گرځيږي به دلداره
ژوندون به شي دشواره

نشه ځما او ستاده
غریبی بده بلا ده

خت مار به ئې تول عمر
گل کار به ئې تول عمر
څو کيدار به ئې تول عمر

خدايه خورنگه دنيا ده
غریبی بده بلا ده

خپلوان به دې ټول لړ کړې د خپلوی نه
دوستلن به دې ټول لړ کړې د دوستی نه
دستور دے خلق تبتی غریبی لود نیستی نه

اے خلقه دا سپیره برخه حماده
غریبی بده بلاده

دردیرې به په ځان
ژړیرې به په ځان
خوږیرې به په ځان

دا خوښه د مولاده
غریبی بده بلاده

مزدوری به دے ژوندون شی
رسوائی به دے ژوندون شی
پریشانی به دے ژوندون شی

سخته سخته هر سبا ده
غریبی بده بلاده

بے ایمانه به شي ياره
دهوکه به کړے مرداره
د غلو به شي سرداره

د سحر دغه ویناده
غریبی بده بلاده

..... ★★★ .....

مرگ

په آخر کښې به شي خاورې که تۀ اورې که تۀ نا اورې
 که دنیا تهوله د تاشي آخری دے تورې خاورې
 که تۀ گل لکه غنډول ئې يا که ونه د بستر ئې
 که بادشاه ئې د مغلو يا اکبر يا بابر ئې
 که قارون د زمانې شي که د تخت د سليمان^۱ شي
 په آخره کښې به هيڅ شي، ياره هر څه به ارمان شي
 که تۀ نيمه دنيا واخلې، ستا لښکر د سکندر شي
 يو ورځ مرگ به درله در شي هر عضو به دے اوتر شي
 که بنائسته لکه يوسف^۲ شي او ستا عشق د زليخې شي
 دا د زمکې تل کښې گوره، بيا آخر کښې دا خزې شي
 ارسطو غوندي که پوهه شي، افلاطون غونې دانا شي
 د دنيا که تاته مخه، په آخر کښې به په شاشي
 که ملک ئې او که خان ئې يا که لوي غوندي افسر ئې
 مرگ به راشي تا به يوسي بيا به پروت په سخت بستر ئې
 که تۀ غواړې که نۀ غواړې، که دې زړۀ وي که نازړۀ
 پاتې هر څه به له تاشي، ټول به پاتې شي سارۀ
 ژوند نرئ نرئ سيلئ ده په مزه مزه تيرېږي
 دوباره دے راتلۀ نشته، دا هر څه ياره ورکېږي
 په آخر کښې به شي خاورې، دا قيصي به شي تمامه
 په قلم مې تاته راوړۀ چې تۀ پوهه شي گلفامه
 ماکتلي، مامنلي، ځکه وائمه په شعر
 سحر هم به خاورې کيږي، ځکه زړۀ ئې دې دلگير

غزل

زړې خبرې وركې شوې دنيا ټوله بدله شوه
نوې دنيایې شوله هر خواتوله بدله شوه

لاره بخوانی دنيا، ورك شو پخواني مخلوق
نوم نوم خلك شو، فضا ټوله بدله شوه

هر چاته دنيا خوښه، مټين په انگریزی دنيا
لاره پښتانه هم انگریزی شو پختونخواه ټوله بدله شوه

هسې نمائش شولو، راغلله درنگ دنيا
وگوره دزړه بازار سودا ټوله بدله شوه

چا سره زه کښېنمه، د چا سره زه مينه کړم
سحر! مينه وركه شوه، ادا ټوله بدله شوه

....★★★....

غزل (انتظار)

ته رانغلي انتظار کړمه تر اوسه
 نه رغېږمه دلبره لا بيماريمه تر اوسه
 داسې جوښت زړه ته پريوتې نه پوهېږم
 تل د زړه دننه اوسې لا غمخواريمه تر اوسه
 ستا به هير ليمه لا به ياديمه دلبره
 پروا داريمه تر اوسه ، وفا داريمه تر اوسه
 ستاد مينې سفر ډير ډير راته گران شو
 نه رسيږمه زه تاته ، لا په لاريمه تر اوسه
 په هېڅ رنگه نه ښه کيږم ، څه به کيږي
 ستاد مينې زنجيرونو کښې په داريمه تر اوسه
 چې ته نه راځي ستا غم ، څما په زړه دے
 ستا غمخواريمه تر اوسه ، ستا دلداريمه تر اوسه
 مودې اوشوې دراتلو دې لا آرزو کړم
 دراتلو لارې دې څارم ، بېې قراريمه تر اوسه
 ستاد حسن عجيبه غوندې بيرې دې
 لا د زلفو په تارونو ، گرفتاريمه تر اوسه
 لا په سترگو کښې مې دم د جدائی دے ....
 ډير خوږېږمه ، ژړېږم ، په زار زاريمه تر اوسه
 يو لمحہ مې زړه سکون منوندلی نه دے
 زړه مې تاپسې غمژن دے بې قراريمه تر اوسه
 دا ستا حسن ، څما مينه ، دا دردونه مې قسمت وو
 مې جانان وې له ازله ، لا بيداريمه تر اوسه
 حيرانېږمه خپل زړه ته ، ستا په مينه نه مېږي
 ستا خواستگاريمه تر اوسه ، طلبگاريمه تر اوسه
 په سحر عمروند تير شو ، د زړه غم ټپ کمې نه کړو
 ستا غمونو ليوڼې کړم غمگساريمه تر اوسه

غزل (وصال)

دردونو، احساسونو به څه وایم.....
 له زرگی مې وینې خاڅی، د غمونو به څه وایم
 چاته حال وئیلې نه شم، څنگه مینه.....
 پټ دنده ئې ساتمه، د حالونو به څه وایم
 دومره مینه، دومره قدر، جانان نه رانزدې کیږي
 دابه وی څما تقدیر، د نصیبونو به څه وایم
 د هجران تورو تیرو کښې، زه! زه لیونې کیږم
 سودائی شوم په جانانه، د ستمونو به څه وایم
 هر وخت فکر د جانان کښې، خپل خیالونو کښې خفه یم
 شپه او ورځې مې یادېږي، د یادونو به څه وایم
 که زه ډیر کړمه آهونه، په جانان مې اثر نه کا
 د سنگ دلو، ظالمانو، د ظلمونو به څه وایم
 د وصال په طمع طمع مې ژوند تیر شو
 څه یاری وی دیارانو، د خویانو به څه وایم
 دیار مینې، جدائی سحر، تلگیر کړو.....
 د غمونو د دردونو، احساسونو به څه وایم

زه

دردونه احساسونه زه د شعر په ژبه وایمه
 خیالونه خپل سوچونه زه د شعر په ژبه وایمه

داسې زه جانان ته په صفا ژبه وئیلې نشم

شاعریمه، حالونه زه د شعر په ژبه وایمه

***

خلق

د خلقو دي نيتونو ته چې گورمه خوږېږم
د نسلن بلوم خونو ته چې گورمه خوږېږم
هيڅوك چاته په سمه سترگه نه گوري له يره!
دي بلونظرونو ته چې گورمه خوږېږم
هر څوك وائي چې زه يم، د ابل پكښې لاڅه ده
د خلقو احساسونو ته چې گورمه خوږېږم
د عرض ډكه دنياده، په مقصد دنيا روانه.....
د نيا د، مقصulonو ته چې گورمه خوږېږم
هر څوك دنيا پرست ده دي دنيا ته سجده كړي
دي داسې تليرونو ته چې گورمه خوږېږم
د زړه دنيا ئي بله وي د خلي وينا ئي بله.....
د خلقو د سوچونو ته چې گورمه خوږېږم
په سپينو سپينو گيرونو د خطا پند ئي په سرو
ويزيږم، حرصونو، ته چې گورمه خوږېږم
افسوس كومه يره! د لارنگ و شرنگ دنيا شوه
د خلقو د رسمونو ته چې گورمه خوږېږم
لږ سوچ كوه په ځن لوپه دنيا باندې له يره!
بي حسه بي ضميره دي سوچونو ته چې گورمه خوږېږم

دنيا پرستی ڏيره شوه، هوا پرستی ڏيره.....
 د خلقو ډي کلونو ته چې گورمه خوږ ږيم
 اے ياره! غريبي او عاجزي لاره دنيا نه.....
 کم عقلو، کبر جنو، ته چې گورمه خوږ ږيم
 دا دوه ورځي ژوندون دے نن به وي سبا به نه وي
 د خلقو گناهونو، ته چې گورمه خوږ ږيم
 دنيا فاني فاني ده درته وائمه په شعر.....
 دنورو شاعرانو ډي شعرونو ته چې گورمه خوږ ږيم
 د داسي دنيا گي نه خلقه ځان له دنيا ښه ده
 غلطو روزگارونو ته چې گورمه خوږ ږيم
 د زړه نه ئې نه ئې جانان کړمه مې څوک هم جانان نه شو
 د يار ډي نفرتونو ته چې گورمه خوږ ږيم
 ته گرځه اے سحر! چرته څه ليوني گرځه
 د خلقو ډي عقلونو ته چې گورمه خوږ ږيم

.....***.....

"نظم" پلارته

ته يوه ونه ئې د کور .....
 ښکلي ښکلي ئې سمسور
 مونږ په تا باندې آباد
 مونږ په تا باندې يو ښاد
 ستا د يخ سيوري د لاندې
 ستا په تن کښې ز مونږ جاله
 يو بې غمه له دنيا نه .....
 چې ته نه ئې مونږ به نه يو
 چې ته نه ئې مونږ به خوار
 بيا به ټول شو تار په تار
 که ته ځوان ئې بودا .....
 که ته هر رنگې ئې پلار
 مونږ په تاله خلقو پټ يو
 آفتونو د آسمانه .....
 آفتونو د انسانه .....
 ته مو نخښه ئې د مور...
 خدای دې تالری سمسور
 په اميد دې يو لوئې کړه
 په يو ناز دې يو ساتلې
 ستا دی بيل برکتونه .....
 ستا دی بيل اضافتونه...
 چې ته ئې جهان ز موږه .....
 چې ته نه ئې، هيڅ به نه وی
 مونږ نا پوهه نه پوهیږو
 دا نبأسته نبأسته وختونه
 پلاره! هر څه فنا کیږي
 دا هر څه رانه ورکیږي...
 کړه خطا ز مونږه معاف...
 چې نه ئې زړه مې درز کړي
 مې نازک غوندې زړگې
 دې شاعر غوندې زړگې
 د سحر دغه وينا .....
 د هر چا د زړه رنځ

.....☆☆☆.....

اے دلریا.....! "آزار"

خدای دے بی نواکے، لکھ زہ دے بی نوا کر مہ
 داسی وار خطا شی، لکھ زہ دے وار خطا کر مہ
 روغ زما زہ گے وو، روغ زہ گے دے رالہ وچوہ
 داسی تہ رنخور شی لکھ زہ دے بی دوا کر مہ
 مینہ می رینستونی، د مجنون پہ شان.....
 داسی چرتہ و رک شی لکھ زہ دے پہ صحرا کر مہ
 خدای دے لیونی مینہ پہ زہ بانڈی ورواچوہ
 چہ خان لہ تنہا گرخی، لکھ زہ چہ دے تنہا کر مہ
 ہستی پہ امید او پہ دھوکہ دھوکہ دے بوتلمہ
 بیادے لاس ترلی خہ سیلاب تہ حوالا کر مہ
 زہ سحر، فقیر دزہ دتل نہ دا آزار کر مہ
 خدای دے در پہ در کہ لکھ زہ چہ دے گدا کر مہ

گوری کہ

گوری کہ نور شعرونہ ولیکمہ	گوری کہ نور نظمونہ ولیکمہ
گوری کہ بیا ورقونہ ولیکمہ	دامی دژوند آخرنی لیکونہ
گوری کہ نور دردونہ ولیکمہ	خما خوانی خما بہار ختم شو
گوری کہ بیا سوچونہ ولیکمہ	دتن پہ ونہ می چینجی لگیادی
گوری کہ نور یادونہ ولیکمہ	یوہ ہواوہ رانہ تیرہ شولہ
گوری کہ خیل خیالونہ ولیکمہ	پہ لاعلاجہ رنخ ناروغہ یمہ
گوری کہ نور غمونہ ولیکمہ	پہ ہیرہ مینہ می زہ گے اوسیزو
گوری کہ بیا فکرونہ ولینکمہ	دژوند داستان رورو ختمیری غوندی
گوری کہ بیا خوبونہ ولیکمہ	ژوندیو خوب دے خومرہ زر تیریبری
گوری کہ نور آہونہ ولیکمہ	دلریا مینہ سرہ مینہ نہ کری
گوری کہ نور حرفونہ ولیکمہ	بنکاری مرگی رالہ دوختہ راخی
گوری کہ بیا رازونہ ولینکمہ	داسی د مینہ او دراز خبری
گوری کہ نور غزلونہ ولیکمہ...	دیلر پہ مینہ، جدائی می ہر لیکل کپی دی

شاعری نخبہ دسترد مینہ

گوری کہ نور لیکونہ ولیکمہ

اے بے سخي!.....(آزاد نظم)

تہ چي نہ ئي زہ بہ خہ کرم

تہ چي نہ ئي.....

پريشانہ، سرگردانہ بہ گرزيرم

ليونہ بہ چرتہ گرز.....

درپہ در خاورې پہ سر.....

پريشانہ بہ گرزيرم

د ژوند سفر بہ کرمہ

بيا د چاسره کښينم بہ گورې

خوک د ناستې دلته چرتہ

دلته خوک ہم د زړہ نشته

بيا بہ ځان له چرتہ ناست يم

ستا يادونه بہ کوم

ستا دردونه بہ کوم

ستا فراق کښې بہ مې اوښکې

له چشمانو نہ بهيرې

وی بہ هر خہ.....

خو بہ نہ وی.....

خوشحالی بہ وی بيا چرتہ.....

خوب زړگې به څوک قلاړ کړی

هر یو وخت به مې یادېږي....

په زارو زارو به ژاړم

یادوم به دې وختونه....

لیونې به له فراقه.....

لیونې به شم له غمه...

تا عادت داسې را کړې

مې عادت د ماشومانو

هر یو ځای به لټومه

تا به گورم ته به نه ئې..

ته چه نه زه به څه کړم

په زارو زارو به ژاړم

د هر څه به زه لیواله...

ارمانونه به کوم.....

افسونونه به کوم...

ته چې نه ئې زه به څه کړم

.....★★★.....

طارق سحر د مجاز او حقيقت په فلسفه

پوهه او دانشور شاعر دے

پروفیسر ډاکټر راج ولی شاه خټک

(پېښور یونیورسټی)

• نوم : محمد طارق

• تخلص : سحر

• د پلار نوم : یوسف خان

• قام قبيله : خټک

• درک : شاه ډنډ، لوند خوږ، مردان، پختونخواه

• کسب : د ادب اُستاد گورنمنټ هائیر سیکنډری سکول لوند خوږ

• د پیدائش نیټه : پېنځلسم ستمبر 1964

چاپ کتابونه

(۱)	ددشت لاروې
(۲)	ژوند یو سراب
(۳)	یادونه او دردونه
(۴)	خالی لاسونه
(۵)	خیالونه او فکرونه
(۶)	دردونه احساسونه

